

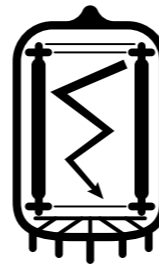

• Як
пропатчити
книгу життя

Елла Баран, Анна Боровик, Дарія Виноградова, Юліана Виштак, Альбіна Волошина, Олександра Горчинська, Артем Захарченко, Світлана Лобанова, Ольга Лук'яненко, Вікторія Руденко, Марія Савоскула, Олеся Спіріна, Дарія Тарасевич, Анна Шматок.
Як пропатчити книгу життя. – К.: Санченко: Електрокнига, 2013 – 70 с.

З киянами починають відбуватися дивовижні речі: їхні життя розгалужуються, кожен з них стає різними людьми. А головне ж - любов!
Читайте першу в Україні книжку-гіпертекст з розгалуженим сюжетом.

- **Інформаційні партнери**

Електрокнига,
2013

Схема гіпертексту

• **Київ-Васюки**

«А рожу на фотці не міг попроще зробити? Наче стоїш не на Хрещатику, а коло Білого дому», – Марта саркастично всміхнулася. Лишилося зробити два кліка, і коментар буде відіслано. Дівчина зручно вмостилася біля вікна на плетеному стільчику в кафешці. Вона замовила чай і якесь дуже сумнівне на вигляд бізе, але тут є безкоштовний вай-фай, тому на всьому іншому можна не акцентувати увагу.

Марта занурилася в інший світ, зовсім не помічаючи, що напій давно охолонув. Людей у закладі ставало дедалі більше; деякі, проходячи повз неї, зацікавлено зазирали у монітор, бо дівчина з шаленим запалом та хитрою усмішкою щось набирала. Вечоріло. Коментар, відправлений три години тому, вже мав більше двадцяти відгуків. Купа вкладок в улюбленому браузері: форуми книжок, фільмів, декілька соціальних мереж, відео з кавером на попсову пісню, яке набрало більше 500 тисяч переглядів, – Марта добре почувається в мережі. Ковток холодної рідини, і кліки продовжуються.

На форумі обговорення відійшло від теми. «Хто це тут вирішив мене дразнити? Дімон Чмих – ти схожий на чмошника, який просто мені заздрить. Взагалі не шариш, що пишеш». Монологи дівчини в голові мали чітке віддзеркалення в Інтернеті.

– Можна взяти цей стільчик? – голос пролунав звідкись здалеку. Марта не одразу зрозуміла, що хтось звернувся саме до неї. Рука здригнулася, швидко згорнула браузер.

– Шо?.. – захриплим від довгого мовчання голосом відтягнула вона.

– Вам цей стільчик потрібен? Можна його взяти? – молодий хлопець усміхнувся.

Київ-Васюки

«Що це ще за піжон? Мабуть до фіолетового светра одягнув того ж кольору спідню білизну», – Марта кивнула, забрала сумку зі стільчика і знову розгорнула віконце браузера. Хлопець здивовано стинув плечима і забрав стілець. Тепер сумка заважала їй нормально сидіти, але Марті вже прийшло декілька повідомлень та з'явився новий коментар до її фотки в альбомі – все інше було неважливе. «Ти шикарна, Марточко. Тільки що це за стрьомна місцевість? Куди тебе вже занесло?» «Тільки не цей бовдур! Що він забув у моїх альбомах?» – пальці швидко тарабанили по клавішам в'їдливу відповідь: «Можу тебе туди провести. Може нарешті затіряєшся». Коля її вже дістав. Він рік прагнув здобути її увагу, але вона додала його в друзі лише через те, що десь у школі перетиналися їхні шляхи.

«Цей фільм – лажа! Можете не витратити свої гроші на хвору фантазію америкосів. Я бачила в сто разів кращий сюжет, в тих же «Mirrors» (укр. «Дзеркала» – для тих, хто не шарить)», – без її думки не залишився і сайт «Кіно-Театр», треба ж попередити людей. Хлопець у фіолетовому светрі повернув стільця, відкрив був рота, щоб щось промовити до дівчини, але Мартині очі відповіли йому – знайомства не буде. Холодний чай був майже допитий, батарея ноутбука на мінімумі.

Марта різко встала, склала мишку та ноут до сумки, накинула куртку на плечі та пішла до виходу. Маневруючи між людьми, вона все ж таки пробилася до дверей. Раптово хтось зачепив її плечем, і сумка зрикошетила на підлогу. «От козел! Тільки недавно купила лептоп», – гнівно кинула Марта.

Повільними кроками дівчина дійшла до будинку, завернула за ріг і побачила, що сусіди теж майже дісталися вхідних дверей. «От чорт. Чому вони всі повертаються в той самий час, що і я?» Вона зупинилася, зробила вигляд, що читає щось дуже важливе в телефоні й втупилася на екран, який відсвічував їй просто на обличчя. Дівчина по-

Київ-Васюки

чула гуркіт дверей – ці люди наче зайшли. Можна повільно рушати за ними. Подумки Марта бажала, щоб сусіди вже їхали ліфтом вгору, щоб не довелося стояти в неприємній тиші замкненого простору та розглядати власні черевики. Вона ніколи не любила, коли її особистий простір, без її на те дозволу, так легко можна було порушити – чому ліфти такі вузькі? Цього разу їй не пощастило. Ліфт занадто повільно їхав донизу. Марта вирішила не чекати та пройшла повз сусідів, один з яких займав занадто багато простору. «Ти б ще більше жер, щоб в ліфті краще всі вміщалися».

Вдома на неї чекало незастелене ліжко, відкрита пачка чіпсів на столі та голодний хом'ячок. Чомусь у самотніх дівчат завжди очікуєш побачити кішку. Для Марти це банальщина, яка, до того ж, не дає вранці спати. Все ж, до хом'яків серце не сильно прив'язується – а так щось живе є поряд, із яким не обов'язково сюсюкатися, але, тим не менш, відчуваєш себе не самотньою.

Пальці тягнуться до кнопки ввімкнення на лептопі – за кілька секунд він вже буде готовий до роботи. Щось таки відбулося за цю годину, впродовж якої вона їхала додому. Марта швидко проглянула новини, але не побачила, щоб Денис Боровський додав її у друзі. Ну, не знає він її, ну то й що? Ніхто раніше тут її не ігнорив і він не виняток, вона до усіх знайде підхід.

Незнайомий хлопець, який навчається на юридичному, прислав недавно Марті запрошення на тематичне паті – так вона його помітила. Денис буде чудовим доповненням до списку її друзів. Як без такого Дон Жуана?

«Ігнорити мене я тобі не дозволю», – подумала Марта. Вона відкрила його сторінку, ще в одній вкладці ввела його ім'я та клікнула на розділ «пошук». На декілька секунд її погляд затримався на статусі та записах сторінки. Щось в Марти недобре кольнуло від прочитаного.

Київ-Васюки

«Статус всьо рішає» – це перше. Записи на сторінці стосувалися вечірки. Денис обговорює з друзями те, кому може дістатися реальне запрошення – і це люди, в чиїх кишенях водяться гроші. Огидний акцент на баблі та статусі в суспільстві. Марта ні на мить не замислювалась над наслідками своїх майбутніх дій. Це щось нове, чому вона навчилася лише вчора, але випробувати ще не встигла, то чому ж не зробити це зараз? «Так я зможу тебе провчити. Ніхто не повинен ігнорити мене». Марта змінила «Київ» на «Васюки», юридичний факультет Шевченка зник із сторінки Дениса і залишилася середня школа № 3. А робота у фірмі з легкої руки перетворилася на тракториста ферми.

«Вийшла непогана гра слів. Я геніальна!» – з аватарки тепер на всіх дивилося самовдоволене обличчя Дениса, який їхав полем на тракторі. Статус не менш геніальний – «Сьогодні в клубі будуть танці». «Думаю, що тепер усі розмови про твої «танці в клубі» трохи пожвавляться», – Марта єхидно усміхнулася.

• Наратотрон

Ось у кріслі біля великого презентаційного монітора сидить щасливий і по-старечому безтурботний Нільс Альбертович. Він тішиться, що його життя прожите не марно. Дані, які впродовж останнього місяця видає наратотрон, перевертають світову науку. Саме про це учений мріє приблизно з тринадцяти років.

Ось світова наука. Вона тихо і швидко перевертається під сурдинку дослідів Нільса Альбертовича і Вернера Максовича. Для неї це вже звичний стан: вона ще навіть не встигла зручно влягтися після наскоків попереднього покоління дослідників. Зовсім нещодавно ті довели, що простір і час залежать від свідомості. А зараз ідеться про те, що свідомість разом із часом та простором залежать від того, які історії про них розповідати. Або казки. Або легенди.

Ось Вернер Максович, весь такий маленький і переляканий, залітає до презентаційної зали. Він іще старіший за Нільса Альбертовича, в нього гострий погляд колишнього сексота і волохаті долоні. Двоє стариганів усе життя сперечалися про те, що буде, якщо колись їм вдасться змінювати світ, перебріхуючи його історію. Вернер Максович занадто багато читав нудних постмодерністів – мовляв, від кожної нової версії світ буде розгалужуватися, і вже зараз накопичилося з гугл варіантів нашого світу. Нільс Альбертович сміявся з нього: він, як християнин-сковородинець, твердо знав, що якщо світ і змінюється – то така в нього доля.

Ось сам наратотрон. Розташований відразу ж за стіною, адже він не видає ані опромінення, ані яких інших шкідливих викидів. Він тихо і байдуже виконує задану програму. Розганяє іонізовані слова – голий зміст, звільнений від оболонки літер, пікселів і звуків – і бомбардує

Наратотрон

ними різні невеликі історії. Чутливі датчики фіксують, як від того змінюється світ. Проти будівництва наратотрона громадськість протестувала років із десять – поки Вернер Максович вибивав по державних установах кошти. Зрештою, з бюджету їм так нічого і не дали, але раптом зголосилася компанія Apple. Сказала, що їй така фіча може принести прибуток.

Ось молочна шоколадка, яку смокче Нільс Альбертович, щоб трохи заспокоїтися. Він занадто перехвилювався через чудові результати. Світ змінюється у нього на очах, а сторонні спостерігачі нічого не помічають.

– Ти бачиш, що відбувається! – вигукує Вернер Максович. – Вводь ключ!

– І не подумаю! Це найкраще, що я бачив у житті!

– Що найкраще? Ти бачиш, процес виходить з-під контролю? Слова вилітають назовні? Ми просто не можемо уявити, як тепер зміниться світ!

– Це найкраще, камрад. – Нільс Альбертович неохайно витягує обсмоктану плитку з рота.

– Нільсе Альбертовичу! Відповідно до статуту нашого проекту, в разі успішності досліджень лише інвестор зможе визначати, що змінювати і в якому порядку.

– Інвестор... – старий вчений усміхається.

Він раптово бадьоро схоплюється, хапає планшет зі значком надкушеного яблука, на якому дві хвилини перед тим дивився профіль незнайомої молодої панянки, відкриває двері лабораторного блоку і жбурих його туди.

• Все по чеснаку

З самого ранку почався затяжний дощ. Рясні краплини лопотіли на асфальт. Денис прокинувся пізніше, ніж зазвичай. Висунув голову з-під ковдри, відчув шум і пронизливий біль в голові. Частково почав захоплювати звуки ззовні. Повільно сів на краєчок ліжка та обвів поглядом кімнату: вікно було розкрите навстіж, звідти ширилося прохолодне повітря, а краплини щедро росили на підлогу. Денис зрозумів, що замерз, бо нічим не вкривався. Перша думка, яка пронеслася в голові: «Проспав! Блін! Зустріч із батьком... Макс...! Все, встаю», – покліпав очима та швидко підскочив з ліжка. Хронологічна картинка подій склеювалася в один пазл.

Привівши себе до ладу та нашвидкуруч поснідавши, Денис за чашкою міцної кави обдумував план дій. Всі думки займала посвята першокурсників, яку він організовував разом зі своїм другом Максом – вечірка мала відбутися сьогодні. Треба було ще заїхати в універ, потім до батька на зустріч, а вже тоді зустрітися з Максом. «Як невчасно батя присіпався із цією роботою. Не міг би хоча б попередити заздалегідь». Павло Трофимович настояв на присутності сина, бо треба потроху залучати до справи хлопця, передавати життєвий досвід. Хто ж його ще навчить тонкощам роботи. «Триндець, а не день!» – подумав Дьоня. Натягнув на себе звичний костюм темно-синього кольору – прикид на всі випадки життя, коли мало часу вибирати щось інше. Вхопив ключі та смартфон, похапцем зачинив двері й помчав до своєї автівки. Тим часом розвидніло. Краплини відбивали сонячне світло, немов дражнилися. На виході з під'їзду в хлопця продзвенів телефон – Макс часу дарма не гаяв.

– Здоров, Дьоня!

Все по чеснаку

- Хай, Макс!
- Ну як ти?
- Нормально, привіз флаєра, як домовлялися.
- Зашибісь!
- А ти?
- Домовився, продзвонив, чекаю на первачків.
- Добре, тоді я побіг. В мене ще універ та зустріч із батьком. Подзвониш мені, ок?
- Так, давай!

Дьоня вийшов на парковку та попрямував до беги, дістав із кишені айфон, поклав, але той не увімкнувся. «Що за чорт! – Подумав хлопець. – Буквально хвилину тому він працював!» Дисплей, немов заморожений, не слухався свого господаря. «Що тепер із ним робити? Потрібен, як ніколи, а він не вмикається, падлюка! – хлопець розгнівався, покрутив у руках телефон. – Ну що тепер мені, до сервісу його везти? І де цей довбаний сервіс? Блін, як невчасно він скопитився!»

Денис сів до автівки та почав шукати по всіх закутках коробочку з-під айфону. Перевернув усе догори дригом, та все ж таки знайшов. Витяг інструкцію і побачив адреси центрів у місті Києві, проглянув список та знайшов найближчу, за квартал. Добре, що десь у бардачку валялась стара нокія – хоч буде звідки дзвонити. Сердито заревів мотор, і хлопець погнав.

Діставшись за рекордний час до місця, Дьоня вийшов із машини, схопив коробочку разом із телефоном та побіг до сервісу. Він ще здалеку побачив неймовірну кількість людей. «Це всі у сервіс-центр? Блін, у всіх раптом зламалися айфони?», – спитав Денис чоловіка з черги. – «Та хана просто», – відказав той. Хлопець зайняв чергу й відійшов трішки поодаль. «Чорт, я нікуди не встигаю! Це якась засада!» – Денис закипав від роздратування та люті. Несподівано з кінця черги вигулькнув хлопчина та привітався:

Все по чеснаку

- Привіт! Ви до сервісного стоїте?
- Так – відповів Денис. – Вам щось треба?
- Я цей во, Андрій, мастер з ремонту мобільних телефонів.
- Та невже? – із сумнівом подивися на нього Дьоня.
- Я раніше працював у цьому сервісі, ну, поняв? Але мене вигнали, бо я всіх уделивав там.
- Та пішов ти! Ще тебе не вистачало!
- Нє кіпятись, братан! Хочу тобі допомогти, бо ти як погляжу хороший пацан. В тебе беда, а я могу помочь, дослухай хотя б? – Андрій закліпав дуже чесними очима.
- Ну шо в тебе? – недбало запитав Денис.
- А от, я люблю творчо підходить до починки телефонів. Мене у цій канторі неспоняли. А для мене телефон епл – це воплощеніє іскусства!
- Коротше давай! – Урвав його Денис.
- Я могу тобі допомогти відремонтувать айфон.
- Ладно, іди в баню! – роздратовано відкинув Денис.
- Спокуха! – відповів Андрій. – Дослухай мене, все одно черга не рухається. Сервісники нічого не можуть зробити з поламаними телефонами, можеш піти і перевірить сам. По ходу тут у всіх така ж запара, як і в тебе. Я знаю, як можна починить айфон.
- Звідки ти знаєш? І чого я маю тобі вірити?
- А от дивися.
- Андрій розкрив рюкзак і простягнув Дьоні. Хлопець зазирнув у середину та побачив п'ять айфонів, які акуратно лежали в купі з якимись деталями. Тим часом майстер дістав записник та показав список клієнтів, які замовили йому ремонт телефонів.
- Все по чеснаку. Я пишу розписку, беру телефон, даю свій контактний номер і все ок.
- Ну і коли буде готово?

Все по чеснаку

– Завтра.

– Добре, давай. – Нарешті згодився Денис. Все одно іншого виходу не було. Взяв візитку та розписку, яку написав Андрій.

Подивився на нового знайомого, який кивнув і швиденько дременув у напрямку автобусної зупинки: «Нащо я віддав свій айфон?» – подумав хлопець та хутко побіг до автомобіля.

• GPS для комбайна

Перед Денисом стояло чітке завдання від батька – купити щось нове, цікаве та корисне на столичній виставці сільськогосподарської продукції. Декілька речей він вподобав і купив. «Але вони баті не понаравляться», - думав хлопець. Для нього треба щось таке, щоб «аж вообщє».

Прошвендявши пару годин між стендами, Дьончик вирішив піти подихати свіжим повітрям, бо втомився, ніби на полі був. Подумав, що ще встигне щось для тата вибрати. І було ж чого втомитися: навіть повітря не таке чисте, як вдома (йому баба Муся про це якраз напередодні розказувала), та й взагалі, всі незнайомі – чужі. Немає жодної людини, з якою можна було би поговорити.

На виході роздавали якісь папірці-запрошення, узяв і він декілька. «Потім гляну», – подумав і повільно вийшов. Глянув навкруги, побачив вільну лавку. «Ай, хоть на минуточку присісти, чи що?» На сусідній сумували молодики з гітарою: «Попросити потримати? Бо вже з тиждень своєї не брав до рук. Тільки й хлопці тут якісь відморожені, ну їх».

Андрій тим часом зрозумів, що вже сильно зголоднів, відпустив з телефоном останню клієнтку та й побіг до найближчого кіоску щось купувати. Пробігав він повз молоду компанію та нудьгуючого Дьоню, який щось там копирсався у своєму мобільному. І тут Андрюха «увімкнув смєкалку» і поняв, що треба швиденько повернутися, а може щось вигорить. Швидко підійшов до лавки і запитав:

- Шо робиш? Я сяду, окей?
- Та сідай, – відповів Денис і зиркнув недовірливо на рудого парубка.
- Сам тут, чи ждеш когось?

GPS для комбайна

– Ні, так, віддыхаю від виставки, – Денис і глянув на Андрія майже з питанням: «Чого тобі?» Андрій поїхав на лавці.

– Аа, то ти на виставку приїхав? Я поняв... А звідки? Щось купуєш? – посипались питання від Андрюхи.

– Я з Васюків, батя просив тут тоо-сього купити.

– Ааа... Я поняв. Мене до речі Андрієм кличуть. Слухай, я чув, там такі ціни, стільки грошей деруть з людей на таких от виставках. Тобі щось конкретно треба?

Денис пхикнув.

– Та нє. Сказав папка – щось нужно у справі, і щоб у сусідів такого не було.

Андрій зрозумів, що це його клієнт.

– А я бачу, ти хлопець путящий, то, може, й тобі таке знадобиться: GPS-навігатори для комбайнів?.. З дому зразу видно, чи твої люди працюють, чи курять удже дві години.

– Андрій, нічо лічного, як кажуть, но я знаю, що оце в місті один раз-водняк сплос і рядом...

– Ти що? Я ж просто так, не хочеш, не треба. Я там одного пацанчика знаю, він мені недавно ці штуки підігнав. Каже, бери, там такого не виставляєм – це тільки для своїх. Ну я ж не в обідє, як не хочеш то твоя справа.

Денис замислився. Та й цікаво якось стало, що то таке.

– Тю, ну давай гляну, бо я вже й не знаю, що його придумати для батька...

Хлопці ще довго говорили, виявилося, що Андрій – також не місцевий, заробляє, як каже, дуже добре, тому поки не їде додому. А от коли «підніметься» на цьому бізнесі та все налагодить, то поїде до рідних. І лише зрідка приїжджатиме за грошима, «вершок знімати», як він сказав. Денису це здалося сумнівним, але він подумав, що не варто суперечити, та ще й не надто знайомій людині «нариватися». Андрій

GPS для комбайна

теж якось розговорився з Дьонею – в нього друзів у Києві не було, а тут хоч і «клієнт», але побалакати цікаво. Тому під кінець розмови швиденько призначив зустріч, на яку він принесе те, чим зацікавився Дьоня. А якщо виникнуть якісь запитання, сказав, то Денис може до нього звернутися. З почуттям виконаної робочої «місії», вони обмінялися номерами і розпрощалися.

• Абонент з'явився в мережі

«Дідько, де мій телефон?» – копирсаючись однією рукою в сумочці, яка зараз здавалася Марті безоднею, іншою вона намагалася увімкнути комп'ютер, аби перевірити, що там відбувається на сторінці Дьоні. Чи виправив він свій профіль назад? Чи встиг хтось помітити LOL? Але зрозумівши, що таланту Юлія Цезаря у неї немає, довелося залишити Дьоню і повністю присвятити себе пошукам телефону.

У сумочці Марта відкрила для себе багато нового: по-перше, вона навіть уявлення не мала, що там така кількість кишеньок та відділень (що зараз їй не дуже допомагало, адже телефону не було у жодному з них). По-друге, вона знайшла там купу незрозумілого мотлоху. Були й корисні знахідки: наприклад, сережка, яку вона давно шукала. Але ця знахідка швидко перейшла до розряду «мотлоху», адже, де зараз друга, Марта уявлення не мала. Також дівчина знайшла п'ятигривневу купюру, на якій червоною ручкою було вимальовано три сімки. «Пощастить» – подумала вона. Але, здається, пані Фортуна була готова з нею посперечатися: телефону в сумці не було. Перевірила всі кишені одягу, перерила догори дном квартиру, подивилася навіть у тих місцях, де зроду мобільного бути не могло. Наприклад, механічно зазирнула до мікрохвильової – так, про всяк випадок. Проте, дива не сталося. Мобільного телефону не виявилось навіть у найнепередбачуваніших місцях.

Врешті Марту осяяла геніальна думка: подзвонити собі. І вона чимдуж почала шукати вже старий телефон. Правда, його виявилось знайти ще складніше. Але все ж таки вдалося.

Дівчина поспіхом набирає магічних десять цифр і чує... Ні, не рінгтон своєї мобілки, а сумнозвісне: «На даний момент абонент не може прийняти ваш дзвінок».

Абонент з'явився в мережі

«Якого біса, що значить не може», – Марта набирає знову, але чує ті ж самі слова.

– А-а-а, яка ж я дурепа! Як я могла загубити новенький телефон. А може, в мене його вкрали... Але ж коли? Коли?!

Марта в паніці почала прокручувати у голові свій день, наче кінострічку. Але жоден «стоп-кадр» не роз'яснив ситуацію. Це могло статися будь-коли. Чи тоді, коли їхала у маршрутці, чи коли стояла в черзі за шаурмою (той молодий хлопець, який крутився поруч, відразу здався їй підозрілим). Проте зараз Марті все здавалося підозрілим. Навіть вахтерка бабка Ніна, яка сьогодні була аж занадто люб'язною.

«Мабуть, побачила, що в мене із сумочки випав телефон, коли я діставала ключі, й вирішила заговорити мені зуби. Зараза... Та що я взагалі верзу! Шо за бред. Я втрачаю глузд. – Марта нарешті отямилася. – Все, досить. Загубила, вкрали... Яка вже різниця. Треба буде хоч номер поновити. Але для початку треба заспокоїтися і щось пожувати».

Дівчина ліниво пішла на кухню. Картина, яку вона побачила, відкривши холодильник, не надихала: на полиці самотньо лежав апельсин (Марта не могла жити без них), банка малинового джему, половинка величезного помідора (не першої свіжості), а на дверцятах красувалися два яйця, яким Марта безмежно зраділа: «Чудово, порадую себе омлетом».

«М-м-м... Та тут ще й молоко на дні пляшки залишилося. Ну, сьогодні точно мій день. Прямо-таки свято», – пробіло Марту на сарказм.

Дівчина без вагань почала чаклувати над ексклюзивною стравою. Але процес приготування перебив звук телефону. Надійшло СМС. Марта перервала захоплюючий процес збивання яєць і спершу подумала, що їй просто здалося. Хто міг писати їй на стару сімку, якою вона сто років уже не користувалась?

Абонент з'явився в мережі

Але все ж таки дівчина вирішила перевірити свій «глюк». І не даремно: на екрані старенького побитого телефону миготів конвертик. Марта не роздумуючи натиснула «читати». Текст повідомлення її шокував: «Абонент 063 254 37 71 з'явився в мережі. Ви можете йому за- телефонувати».

– Це ж я, – здивовано сказала вона сама собі. І тільки тепер до неї дійшло, що відбувається. Марта в паніці натисла на кнопку виклику, яка вперто не хотіла їй підкорятися. Але дівчина перемогла зловісний пристрій. Довгі телефонні гудки. – Ну, ну, давай, візьми трубку, – молила вона невідомо кого. І диво сталося, Марта почула у відповідь таке очікуване: «Алло!»

– Добрий день... привіт! (а в думках лунає: «Якого біса я ще вітаюся!»). Тут така справа... у вас мій телефон. – Марта вирішує відразу перейти до справи.

– Твій? Ти чого? Це мій новий телефон, я його придбала буквально сьогодні вранці, – з подивом відповідає голос на іншому кінці дроту.

– Розумієте, у мене вкрали телефон чи, можливо, я його сама загубила. Це вже зараз не суттєво. Як вас звати?

– А до чого тут я? Лєна.

– Як до чого? Лєно, я телефоную на свій номер. У вас зараз у руках сенсорний Samsung Galaxy білого кольору?

– Та-а-ак!

– Там ще внизу на екрані маленька подряпина є.

– Ну є... Й що з того? Нічого не розумію.

– Що ж тут незрозумілого? – Марта не витримала й почала кричати, але зрозумівши, що це не в її інтересах, швидко взяла себе в руки. – Де ви його купили?

– Не важливо, де я його купила (Лєна розуміла, що місце придбання мобілки дійсно не авторитетне). Головне, що я віддала за нього гроші.

Абонент з'явився в мережі

Свої гроші! А ти тепер пропонуєш віддати телефон тобі, бо він твій і його у тебе викрали. Правильно я розумію?

– Це було б логічно, – злісно заявила Марта, хоча сама розуміла, що логіки тут замало.

– А гроші ти мені повернеш, чи може, ми разом будемо злодія шукати?

– Е-м-м... – тут Марта не відразу знайшла, що відповісти. Але, довго не думаючи, випалила:

– Ні, але тоді я напишу заяву в міліцію і скажу, що ти співучасник (розмова почала втрачати, хоча й натягнуту, але ввічливу форму).

– Ти що з глузду з'їхала? Який співучасник? Повторюю: я його купила!

– Та мені все одно, де ти його взяла. Це мій телефон і я його хочу повернути, – стояла на своєму Марта.

Лена почала розуміти, що запахло смаженим. Адже, купуючи такий телефон за 250 гривень на Караваєвих дачах, вона підозрювала, чому в нього така низька вартість. Точно не через ту малесеньку подряпину. Тому вирішила не зв'язуватися з божевільною, як їй здалося, дівчиною. Але й втрачати свого Лена не збиралася:

– Добре, давай зробимо так. Якщо ти вже так впевнена, що це твій телефон, давай зустрінемося і я його тобі віддам, але ти мені повернеш частину грошей за нього. А я тобі дам візитку людини, в якої я його купила і ти матимеш змогу повернути ці кошти. Годиться такий варіант?

Марта була сама не своя від гніву. Чому це вона повинна ще й платити за свій вкрадений телефон? Але, зрозумівши, що інакше ніяк, кинула:

– Скільки?

– Двісті, – сказала Лена й затамувала подих.

У цей момент у Мартиній голові пролунав феєрверк лайливої лексики. Що ж за бісів день такий? Але Лені вона відповіла, стиснувши зуби, коротке:

– Домовились.

Абонент з'явився в мережі

Дівчата домовилися зустрітись за годину біля метро «Академмістечко». Хоча Марті було не дуже зручно туди добиратись, але Лена категорично відстояла це місце. «Ну звісно, не хотіла покидати свою стихію. Злодійка». Марта розуміла, що це не Лена витягла мобілку з її сумки, але вона її просто ненавиділа в цей момент.

Рівно о 17.00 дівчина стояла біля синього ларька з хот-догами, на який вказала Лена. Вона не могла ні про що інше думати, як про те, що вона повна невдаха, і ніхто інший не потрапив би в таку дурнувату ситуацію. Тільки такий лузер, як вона, може викуповувати свій власний телефон... Але її думки перебили:

– Ти Марта?

– Так.

– Ось, тримай, – Лена протягує мобілу.

– Мій рідненький, – Марта навіть сама від себе не очікувала такого приливу ніжності. – Дякую, – вирвалося у Марти, але коли вона згадала, що Лена чекає від неї гроші, то пошкодувала про це. Дівчина дістала з кишені купюру в 200 гривень і простягнула її Лені. На що та відповіла їй візиткою.

– Бажаю успіху, – сказала Лена, розвернувшись і пішла.

А Марта залишилась стояти під кіоском із хот-догами, тримаючи в одній руці телефон, а в іншій візитку. «Майже як ділова зустріч» – подумала вона.

Почала розглядати візитку. «Андрій, продавець телефонів». Ага, ну звісно ж. «Професійний крадій» треба було написати. Ну почекай, я до тебе ще доберуся... – із цими словами Марта пішла на зупинку чекати свого автобуса.

В салоні дівчина припала до телефону, ніби вперше тримала його в руках. Перевірила все, що тільки можна було. Все на місці. Ніби вона його й не втрачала. Заспокоївшись, Марта вирішила за звичкою по-

Абонент з'явився в мережі

лізла в інтернет, і тут на неї чекав приємний сюрприз: Лена вже встигла зайти з Мартиного телефону на свою сторінку в соціальній мережі і забула з неї вийти. «Думала на дурняка з можі картки інтернет попа-лити», - зловтішалася дівчина.

Правда, полазивши у профілі Лени, вона зробила висновок, що та – не найцікавіший персонаж. Нічого особливого на її сторінці не було. Тому дівчина вирішила внести маленькі поправки у таке її сіре й бу-денне життя. Не придумавши нічого кращого, вона змінює вік Лени: з 21 на 45 років...

• Полювання у клубі

Денис чимдуж біг сходами на перший поверх. У нього купа справ, він має, мусить, повинен поспішати. Квапився, перестрибуючи мармурові білі східці. В його руці теліпалась сумка з ноутбуком, лаковані гостроносі туфлі невибагливо цокотіли в такт його поспіху. Мчав порожнім інститутом, мов скажений – сьогодні батя хотів його бачити в офісі вчасно. Всі у фірмі знали: Павло Трофимович не терпів запізнень.

Зате увечері він відірветься на традиційній для юридичного факультету посвяті першокурсників. Дьоня пам'ятав, як його самого посвячували п'ять років тому – профорги замовили один з наймажорніших київських клубів для такого дійства. Вечір він пригадував слабкувато: моментами у пам'яті виринали спогади про текілу, яку заливала в нього напівоголена білявка, згадки про купу незнайомих нетверезих облич, про спалахи світла і короткі міні-спідниці, натягнуті на стегна високих довгокосих дівуль. Звісно ж, перша посвята завершилась прогнозованим вечором над унітазом, але воно було того варте. Денис посміхнувся про себе – сьогодні треба «похрестити» першачків, а для нього це було просто задоволенням.

Хлопець хвацько дістав із кишені ключі, поспіхом натис на сигналку: чорна беха підморгнула йому фарами. Треба квапитися. Для ментів він гроші мав, тому швидкості не боявся. Боявся лише заторів – у таку пору центр стоїть намертво, і тут уже ніяка валюта не допоможе. Викрутив кермо, виїхав з парковки. Якийсь жигуль невдоволено бібікнув позаду, але Дьоні це було по цимбалах: він спішив. Зустріч із батьковими партнерами по бізнесу повинна початись через двадцять три хвилини.

Полювання у клубі

Офіс уже поруч. Залишивши машину на узбіччі, хлопець зиркнув на годинник: «О'кей, встигаємо». Закинувся «Орбітом», на ходу застібнув піджак від Бріоні, глянув на своє відображення: все як треба. На рецепшені кивнув охороні, а новенька секретарша, нагодована казками про попелюшок та принців, засяяла. Дьоня підморгнув їй: нехай потішить себе вночі мріями про солодке-пресолодке життя, мріяти ніхто ще не забороняв. Складна паща офісного хайтеку поглинула Дениса, обвіявши його подихом кондиціонерів, скрипом крісел на коліщатах та постійними дзвінками.

У кабінеті було душно. Денис зайшов останнім, привітався, зачинив за собою двері. Спіймавши схвальний батьків погляд, сів праворуч від нього. Наступна година буде тягнутись повільно, Денису ж не терпілося швидше вибігти з кабінету, замовити у барі навпроти п'ятдесят грамів віскі з льодом та неквапливо його цідити. «Ві-і-і-і-і-і-і-і», – при одній думці Денис аж примружив очі, куди там діловим засіданням? Йому лише двадцять три, в душі весна, на серці май, долой тоску, долой печаль... Збори добігали кінця. Павло Трофимович із розглядом складної справи ще одного примхливого клієнта відходив на задній план, всередині муляло: сидіти на одному місці та робити розуміючи, зацікавлені очі – виснажлива робота, але що поробиш.

Нарешті все. Перекинувшись парою слів із батьком, Дьоня побіг на вихід: іще ж сила-силенна справ. Старенька нокія (куди там їй до айфону), блиснувши екраном, показала сім пропущених дзвінків від Макса. Сподвижник, соратник та лепший друг, Макс переймався вечіркою не менше за Дениса.

– Альо, ну вибач, робота. Що ти хотів?

– Ну давай десь пересічемся. Там вирішити декілька питань треба, ти зараз в центрі?

Полювання у клубі

– Так, давай в тому барі на Театральній? Там, де минулого разу. – Дьоня завів двигун авто, що почав мурчати від одного повороту ключа. Цей звук заспокоював, заколисував і переконував, що все буде добре.

– О'кей. Через хвилин двадцять, – Макс кинув слухавку, і Денис розслабився. Не поспішаючи, він кермував до бару. В голову лізли думки не лише про сьогоднішню ніч: він знав, що буде весело-круто-ульотно. Йому хотілось розслабитися, відволіктися та забути про всі справи. Але щось м'яло його всередині, муляло в животі й піднімалося до грудей, щось ворушилось в глибині його тіла. В передчуття Дьоня не вірив і виправдовував все це вранішнім сніданком.

Вирішувати справи з Максом було легко й просто. Він розумний і тямущий хлопець, тому будь-які вечірки організовувалися з ним просто, швидко і без мороки. Завдяки купі корисних зв'язків перед хлопцями відчинялися всі двері всіх віп-ресторанів. Тож, і це паті вони влаштували разом, лишилася тільки купка організаційних дрібниць. Дьоня приїхав вчасно, у барі було напівтемно.

Саме тут був непоганий вибір елітного віскі, а не того сурогату, від якого зранку болить голова. Офіціанточка крутнулась біля Дьоні – він був бажаним клієнтом, за щедрі чайові посмішка офіціанток набувала янгольського шарму. Замовивши випивку, Дьоня закурив і почав чекати Макса. Затори в Києві в таку пору – це звична справа. Але спішити вже не треба було нікуди, можна було розслабитися і пускати хмарки сизуватого диму. Порпаючись у планшеті, він побачив цілу купу повідомлень у своєму аккаунті від малознайомих дівчат: «Пріветік, как делішкі? Давай как-то встретімся!)))» – чергові залицяння від чергової блондиночки. Дьоня аж позіхнув від такої банальності – попри весь свій зовнішній пафос, він не переоцінював таких дівчаток, вони ж-бо ведуться на його гроші й зовнішність.

Полювання у клубі

Стосунки для нього не були проблемою, він умів причаровувати й фліртувати, регулярний секс потрібен кожному, але до себе в душу дівчат він не пускав ніколи. Вони всі з часом сідали йому на голову, починали набридати дзвінками, смсками, «пуськами» й «зайчиками», хотіли знайомити його з мамою, їхати відпочивати в Куршевель або Туніс за його рахунок. Тому дівчата змінювалися блискавично – переважно через їхню надокучливість, а не через його жінолюбство. Макс перервав Дьонині думки, тим паче що принесли холодний віскі.

– Ну що, не довго чекаєш? Центр стоїть намертво, я ледве доїхав. – Макс пожбурих ключі й гаманець на стіл, всівся навпроти. – Що там ще треба сьогодні вирішити? Бухло привезли?

– Зараз будемо з'ясовувати. – Денис підняв келих. – Давай за зустріч, і за вдалу вечірку вип'ємо. Задовбався вже сьогодні, батя нагрузив роботою, ще й айфон зламався якогось біса.

– О'кей, не парся. Все буде круто, ти ж знаєш. – Макс відпив ковток, зморщився й посміхнувся. Нормальний алкоголь, такий в Києві фіг де знайдеш.

– Слухай, стриптизерши не підведуть? Ти ж пам'ятаєш, яких стрьомних того разу привезли. – Макс заусміхався і підморгнув Денису.

– На цей раз все чьотко.

Денис знову поринув у себе: щось його непокоїло, сьогодні щось мало статися. І це щось починало його турбувати дедалі сильніше, циркулюючи всім тілом. Від цього відчуття в нього спітніли долоні, й склянка віскі вислизнула з рук просто на штани.

– От зараза! – Дьоня ніби прокинувся від цієї несподіванки: брунатна пляма на білій сорочці розтікалася, запахло алкоголем.

– З тобою сьогодні щось не те, точно все нормально? – Макс поглянув на нього, але Денис відмахнувся.

Полювання у клубі

– Це все втома, до вечора мине. Ну давай помалу збиратися, мені ще треба перевдягнутись. Блін, хороший був костюм.

Хлопці підвелися. Офіціанточці за посмішку перепали непогані чайові, Макс попрощався з ним і вибіг першим. Дьоня сів за кермо й ліниво вирулив на дорогу, намагаючись зрозуміти, що ж його так турбує весь день. Радіо варнякало надмірно-батьорим голосом ведучого, а мокра сорочка неприємно липла до тіла.

– Альо, от скільки можна на телефоні висіть? – Ленка невдоволено цмакнула, притискаючи до вуха рожеву мобілку. – Ну і в скільки ми додому приперлись? Триндець, о п'ятій ранку? Ого... До тебе хоч ніхто не приставав? – Накинувши на себе спортивну куртку, дівчина вийшла на балкон. У наманікюрених нігтях зблиснула запальничка, у повітрі повисла хмарка диму. – А ти вчора там з дівками сиділа, да? – Дівчина хотіла дізнатися про всі подробиці минулої ночі, нафарбовані брови то супились, то здіймались догори. – Ольчик, две мінутки, я ще тебе наберу. – У двері Лениної квартири хтось видзвонював, тому вона, швидко та вправно викинувши цигарку кудись вниз, потупотіла відчиняти. Дзвоник аж надривався; дівчина хутенько глянула у вічко та розчахнула двері.

– Іркааа, ну де ти так довго лазиш? – Обнімаючи гостю, почала нити Лена. Ірка, розцілувавши подругу, почала виправдовуватися, стрибаючи на одній нозі та знімаючи з іншої лакованого черевичка.

– Ти не повіриш! Я таке сьогодні знала, ми сьогодні таке замутим! – Ірина, струснувши вибіленим волоссям, прицмокнула, – але спершу з тебе кава і конфети.

– Які конфети? Ти ж на дієті сиділа! – Ленка вже вигукнула з кухні, де почала тарахкотіти чайниками, кружками та ложечками. Діставши зі старої шафки з рипучими дверцятами каву, з-під лоба глянула на подругу. – То ти будеш розказувать, чи не?

Полювання у клубі

– Буду. Буду, але там таке! Ти навіть не повіриш, куди я намутила нам запрошення. Ти ж пам'ятаєш Вадіка? Ну мій колишній ухажор, він ще працював охоронцем у клубах.

– Ну, пам'ятаю. Таку шафу фіг забудеш! – Ленка зняла з плити чайник та залила окропом каву. Спритно поставила на потріпану від часу церату коробку з цукерками: «Асорті» лежали вже кілька місяців без діла, і потроху почали вкриватися білим нальотом. Терпкий запах шоколаду й кави сповнив маленьку кухню, Ленка поставила попільничку на стіл і відчинила квартиру.

– Ну от, він казав, що сьогодні в його клубі буде якась приватна вечірка мажорів з юридичного. Ти уявляєш, що там за кадри? Там же можна й собі якогось багатійка відхвтити! – Ірка аж очі заплющила. – Уяви тільки: ти, він, його «Лендровер», на сніданок – суші, на обід – роли, а на десерт – тірамісу... – При цих словах Ірка мало не облизувалась.

– Ого, ну ти даєш... І коли початок? І що вдягнути? Ай Ірка, ну це ж супер! – Тепер дівчата жували гіркий старий шоколад із замріяними усмішками, передбачаючи насичений подіями вечір.

Подруги збиралися з натхненням, ніби на війну. Ленка вже тричі перевдягалась: обрати сукню – це вам не цацкі-пєцкі, це ціла наука. Нарешті вона-таки знайшла улюблену сукенку: коротка, рожева, з блискучими пацьорками навколо відвертого декольте – це був, безумовно, вдалий вибір. Туфлі теж були нічогенькі – височенну шпильку вона потім ще не раз згадає незлим тихим словом, але краса потребує жертв, а довгі ноги завжди були запорукою успіху. Ірка теж не гребувала красою: намагаючись защепнути блискавку на блакитній сукенці, вона аж сопіла від натуги.

– Ленка, допоможи!

– Зара, а ну, втягни живіт і не дихай! – Ленка з силою потягнула за язичок блискавки, і та неохоче піддалася.

Полювання у клубі

- Бач, яка зараза. А ще три місяці тому сходилась.
- То не треба на ніч солодким запихатися. – Лена сказала, як відрізала. – Ну як я тобі?
- Це фешн, дєтка! Мужки всі будуть наші. Головне, щоб моє плаття не тріснуло.

Дівчата вертілись перед люстром, підмальовуючи брови. Макіяж – це справжня філософія, його багато не буває. Нарешті, закінчивши весь марафет, вони викликали таксі та, цокаючи підборами у брудному під'їзді, спустилися вниз. Сусідка баба Маша аж вдавилася насінням, як побачила дівчат.

- От, прастітуткі! Вирядилися на службу!
 - Сама така, карга старая! – Засичала на неї Ірка.
- Таксі вже чекало – миршавий Део Ланос бібікнув двічі. Не фонтан, але краще, ніж маршрутка. Дівчата похапцем запакувалися в машину, в якій пахло цигарками, водієм і чимось іще.

Ревіла музика, Лену трохи нудило від текіли. Проштовхуючись через натовп, в якому вже давно згубилась Ірка, вона прямувала до барної стійки, щоб відпочити. Ноги вже гуділи від диких танців та алкоголю, тому кожний крок давався їй непросто. Знайшовши вільне місце, вона сіла на високий барний стілець, закинула ногу на ногу, закурила. Обдивилась навколо; дівчина не знала, кого саме шукає, але хотіла позалицятися до когось симпатичного – Ленине єство і так було спраглим до чоловічої уваги, а напідпитку й поготів. У її пальчиках димілась сигарета, а погляд уже натрапив на свою жертву: високий хлопець стояв поряд, замовляючи віскі. На його руці зблиснув недешевий годинник, а гострий Ленин носик відчув аромат хорошого парфуму. Так, це був її клієнт – не підліток із залишками пубертатної активності на обличчі, але й не дорослий розжирілий дядько. Золота середина, ще й як

Полювання у клубі

вдягнений! «Цікаво, хто ж його татко? Напевне, велика шишка» – від таких думок Лена увімкнула весь свій нетверезий шарм і заговорила до парубка.

– Що це ти сумуєш на такому святі? – спокусливо надувши напомаджені губи, Ленка вистрелила поглядом у хлопця. Дьоня, а це був саме він, недбало кинув оком на дівчину та лукаво посміхнувся:

– А хто сказав, що сумую, кицю? Розваги лише починаються. – Підморгнувши їй, Дьоня забрав віскі з льодом, розвернувся та зник у натовпі. Від такої несподіванки Ленка отетеріла. Не, ну ви таке бачили? Спортивний інтерес міцнішав, і Лена жадала реваншу. Лише від одних його слів її ноги вхопили дрижаки, і вона собі сказала: «Це судьба».

Вечірка набирала обертів, натовп шаленів, як розбурхане море. Денис проштовхався до свого столику, де Макса заповонила якась дівуля – розваги цієї ночі були недитячими. Він знову сів зі своїм келихом на велюрову брунатну канапу за віп-столик, де були лише «короновані», й споглядав за людьми, які несамовито відривались. Його думки знову полетіли кудись далеко – він навіть не звернув уваги, як хтось підійшов до нього та сів поряд. Дьоня повернув голову і побачив незнайомку, яка підморгувала до нього на барі. Невимушено тримаючи склянку з чимось рожевим, дівчина облизнула губи і запитала:

– То як тебе звуть, незнайомцю?

«Чорти б тебе взяли, знову вона». Він стомився від жіночої уваги, він не хотів навіть з нею розмовляти, але автоматично відповів:

– Денис. Можна просто Дьоня. А тебе як звати?

– А мене не тре звати, я сама приходжу! – Очі дівчини аж зблиснули – чи то, може, було світло, але від такого хижого погляду Денису стало трохи млосно. Він вже був напідпитку, тому язик заплітався й говорив дурні речі.

Полювання у клубі

– Ого, яка. Щось я тебе не пам'ятаю, і раніше не бачив. Новенька?

– Неа, то в тебе пам'ять погана. Але можемо це виправити. Я Ленка, дуже приємно. – Наманікюрена ручка в золотих перснях по-чоловічому потисла його долоню, і він навіть незчувся, як Лена потихеньку його обняла. «А вона свого не прогавить, швидко діє. Та грець з ним, хай обнімає – головне, що не стрьомна».

Ленка йшла напролом – заради своїх цілей вона не гребувала робити перші кроки, адже таких хлопців треба тримати міцно. Вона зробила ковток і заговорила про якісь нісенітниці, щільніше притулившись своїм тілом. Денисове тіло на це відреагувало рефлекторно – його рука обійняла її за талію, а погляд сфокусувався на відвертому декольте. Алкоголь пульсував у жилах і бив у голову, сексуальна напруга зростала, Ленка провокувала його всім своїм виглядом – магнетизм чи інстинкти, чи все це разом вабили Дениса. Він подумав, що було б добре кудись забратися з цього гамірного натовпу, який починав дратувати.

– А що якщо ми звідси ненадовго втечем? – Ці слова злетіли з вуст хлопця самі собою, і він майже не розумів, як це сталося. У відповідь Ленка до нього присмокталася масними від помади губами, і це було зрозуміліше за будь-які слова. Чиєсь тіло налетіло на столик, зачепивши келих з коньяком, і калюжа залила стіл і Дьонін й без того потертий телефон.

– Мудак, дивися куди преш! – Дьоня вигукнув у спину юнакові, але той миттю щез у юрбі. Це стало останньою краплею – його терпець урвався, годинник показував майже ранок. Треба було їхати геть, додому спати, але що робити з дівчиною?

– Слухай, я вже буду валити звідси. Мені на роботу завтра. – Сигарету Дьоня підкурив на автоматі, від випитого починало гудіти в голові

– Може підкинеш мене додому? – Ленка не хотіла так облягатись, адже вона стільки часу згаяла на цього жевжика, що було б просто несправедливо так легко його відпускати.

Полювання у клубі

– О'кей, мала. Якщо ти не на Троєщині звісно живеш – мені в такому стані туди їхати не дуже хочеться.

– Та я біля центру, не парся.

Зібравши зі столу всі речі, Дьоня нанишпорив ключі від автівки в кишені. Макс десь щез, напевне у туалеті. І напевне не сам. Ноги трохи заплітались, але кермувати напідпитку Дьоня вмів. Міг, звісно, викликати таксі, але це зайвий геморой. Ноги трохи заплітались, він взяв Ленку за руку і почав проштовхуватися до виходу. Дівчина ледве пленталась. «Підбори, це все бісові підбори, але краса, жертви...»

На вулиці вже сіріло, було холодно. Денис швидко тверезів, у холодній машині почало пітніти скло. Він завів мотор, Ленка вмостила поряд на сидінні, хукаючи в руки. Тіло дівчини взялось мурашками від холоду, Дьоня дав їй свій піджак – його починало дратувати це тремтіння.

• **Апетитна жінка у шикарній сукні**

У компанії «ЮРАЮР» тягнувся звичайний робочий тиждень. Лена – заступник директора фірми – щодня надає платні консультації клієнтам, допомагає розв'язувати спірні питання. Вона любить свою роботу. Завдяки наполегливій праці Лена тепер має машину та власну квартиру в центральному районі столиці.

Одного звичайнісінького ранку – у вівторок, чи, може, у середу, після обідньої перерви до Лениного кабінету забігла секретарка Машенька.

– До вас клієнт, проситься на консультацію, – сказала вона.

– Записувався? – запитала Лена.

– Ні, просто прийшов, – відповіла Машенька.

Лена трохи похнюпилася, бо дуже втомилася і хотіла раніше піти додому. Вона мріяла про відпочинок: як приготує смачну вечерю, як поніжиться у запашній ванній та перегорне новий глянець перед сном. Вдома її чекала кішка, яку вона завела собі, аби мати хоч якогось компаньйона, та кілька золотих риб у дорогому акваріумі. Робочі справи могли почекати: документи були підписані, угоди майже готові, – термінового нічого не було.

«Ну добре, прийму його швиденько. Прийшла людина все ж таки», – подумала Лена та веліла Машеньці впустити гостя.

До кімнати зайшов молодий хлопець приємної зовнішності. На вигляд мав років 25: високий, темноволосий, з невеличким чубом. Лена неохоче зміряла поглядом клієнта. Придивилася уважніше та зробила висновок – хлопець був одягнений просто: светрик із високим комірцем та блискавкою на шії, крізь який проглядався комір картатої сорочки, темні штани, чорні кросівки. «Дешеві речі, мабуть, з базару», – подумала Лена. В такому вигляді до солідних контор на серйозні розмови, не ходять.

**Апетитна жінка у
шикарній сукні**

Лена трохи боязко реагує на чоловіків, зовні не дуже охайних. Вони викликають асоціації з її колишнім. Так, вона була заміжня. Але чоловік не зміг змиритися з тим, що вона успішніша за нього. Він був менеджером середньої ланки у фірмі, де не було можливостей для кар'єрного зростання. Залишивши Лену, він крикнув їй на прощання, що обов'язково доб'ється підвищення та «зделає» її. Це було п'ять років тому, а тепер Лена по дорозі на роботу іноді бачить, як він, неохайний та неголений, відбуває похмільний вранішній ритуал у популярному «генделику».

– Доброго дня, – привітався хлопець, – а я до вас, можна? – не чекаючи дозволу, сів на стілець та вирячився на Лену. Дьоня не бачив таких жінок у рідних Васюках. Хоча там він перший хлопець на селі та бажаний наречений, бо батько – знатний фермер. У них свій бізнес і на це ведуться дівки. Але йому хотілося чогось нового.

І от, сидячи навпроти Лени, він зрозумів: йому потрібна саме така! Красива білявка, у дорогих прикрасах та на високих підборах – вона була старшою за Дьоню, проте, мала настільки вишуканий вигляд, що він не думав про її вік.

«Шикарна баба», – подумки резюмував Дьоня, роздивляючись її стрункі ноги, декольте та виразні очі. «Обручки немає... а шо, якщо...»

– Чоловіче, що у вас? – незадоволено запитала Лена, вивівши з роздумів співрозмовника.

– А ви тут даєте консультації? Платні, да? – спитав Дьоня. Лена нервово кивнула.

– Я хочу проконсультуватися у вас. Ну, е-е-е, ви розумієте... О, до речі мене Денисом звати, – почав він, – А вас? Я сам не тутешній. Хочу відкрити тут свій бізнес. Треба ж якось розвиватися, розумієте? Так от, я хотів спитати, як правильно все це робити? Там же купа бумажек треба, так? Де оце все взять, як його почати? Я ділова лю-

**Апетитна жінка у
шикарній сукні**

дина, відповідальна, тому мені треба, аби все було по-правильному. Мене так батько вчив.

– Що у вас за бізнес? – поцікавилася Лена.

Дьоніні очі загорілися та він випалив: «Ну, сільськогосподарська техніка всіляка: трактори, комбайни там. Ну, і тому подібні причандали, розумієте?». Лена кивнула, зробивши вигляд, що їй дуже цікаво слухати про трактори.

– Давайте ви запишетесь до мене на прийом у зазначений час і ми все обговоримо? Ви маєте прийти до мене із чітко сформульованими запитаннями, переліком проблемних моментів, які вас цікавлять, базовим комплектом документів, і тоді зможемо вирішити справи конкретно. – сказала нарешті Лена. – Коли вам зручніше? Вона відкрила свій щоденник і почала дивитися на записи у ньому. – Середа, четвер? Є ще вівторок, але там не впевнена, що буде час. Тому радила б вам у середу, або четвер.

– Ну, е-е, давайте середу, – погодився Дьоня, а подумки захопливо резюмував: «Яка ділова!».

– Усна консультація – від 200 гривень, якщо вам треба допомогти із паперами - тоді окремо, це дорожче. Буде залежати від вашої ситуації, – додала Лена.

– Нічого собі, оце ви тут сшибаєте гроші! – ображено вигукнув Дьоня, почісуючи лоба під чубом. – А чого так дорого? Нє, ну я це, я людина ділова, серйозно все, бізнесмен, гроші є. Понімаєте, але у нас у Васюках на такі гроші можна тиждень жити, а у вас тут раз – і на вітер одразу все. Ну, тобто, не на вітер, на вас...

Він зам'явся. Лена дивилася на нього трохи розлючено.

– Якщо вас не влаштовує, можете звертатися до інших компаній, ми нікого не тримаємо – вона дістала візитку та протягнула її Дьоні. – Якщо все ж вирішите, тут є телефон для попереднього запису, дякую.

**Апетитна жінка у
шикарній сукні**

Дьоня взяв візитівку, подивився на неї, поклав у кишеню. Він стояв на містці та мовчав. Лена – чекала, коли хлопець покине її кабінет.

– А от у нас у Васюках... Ні, ви просто не були ніколи у нас! – раптом палко почав говорити Денис. Чомусь йому згадалися рідні поля і йому дуже захотілося, аби ця апетитна жінка у шикарній сукні колись приїхала туди. Він би повів її на річку. – У нас там усе набагато краще, ніж тут. У вас тут в місті грязно, шумно, дорого. А у нас – поле, природа, корови. Коли ви в останнє бачили живих корів? Ви їх взагалі бачили?

«Нічого собі, клініка якась, – подумала Лена. Вона дивилася на нього крізь нарощені вії, в руках нервово крутила дорогу кулькову ручку, а в уяві чомусь виникла неприємна слинява коров'яча морда. – Треба з цим закінчувати».

– Які корови? Я кажу, приходьте згідно визначеного часу, – сказала вона.

– Ну добре, не хочете корів, не надо. А може, все таки якось вирішимо це питання по-іншому? Да? Ну ми ж дорослі люди, – раптом видав Денис, – Ну може якось того, знижечку?

– Чоловіче, ви що собі дозволяєте? Ми з вами не на базарі, – здивовано видала Лена.

Дьоня подивився на неї і сказав:

– Ну добре, я ще до вас прийду! Не сьогодні, так завтра!

Він різко встав і попрямував до виходу. Лена проводжала його поглядом, аж доки він не сховався за дверима.

«Теж мені, ділова людина», – подумала вона і важко зітхнула.

• Стиглий помаранчевий неандерталець

Бажання Марти помститися крадію мобільників наростало з кожною хвилиною. Ніхто не має права брати чужі речі, тим паче її. Вона взагалі не розуміла, як хтось осмілився вкрасти її телефон.

Вона ще раз дістала з сумки візитку, яку їй дала Лєночка. На невеличкому пошарпаному клаптику паперу було зазначено адресу радіоринку, трохи нижче вказано ряд і місце, а в самому кутку майже непомітно було видруковано ім'я «Андрій». «Боже, наче він вже намагається від мене сховатись», – одразу подумалось Марті. «І що це за дурне ім'я? Цей Андрій, мабуть, цілковитий кретин!» Взагалі Марта всі імена людей вважала дурними, такими, якими взагалі нормальних людей не називають. Винятком було хіба що її ім'я.

Марта швиденько зайшла до гуглівської мапи і прописала там свій маршрут. Завжди розумний дядечко гугл на вибір запропонував декілька маршрутів міським транспортом, а вона обрала найкоротший та найзручніший для неї.

Дорогою Марта прокручувала у голові останні події. Чому навколо всі такі жахливі? Лєна дратувала її майже всім: зовнішністю, одягом, манерою поведінки. «Господи, вона намагається поводитися і одягатися так, аби обов'язково бути в центрі уваги! Це просто нестерпно... Наче вона пуп землі! Та насправді ж, ця дурепа нічого не має – ні мозку, ні обличчя. Сама посередність». Не залишила й «бідного» Дьоню поза своєю увагою. Вона так і не подивилася, що там сталося після того, як вона змінила його статус у соцмережі. І це теж не додавало Марті спокою. Вона уявляла у собі сили якоїсь володарки доль: виправити, покарати і, навіть, зтерти з лиця Зем-

**Стиглий
помаранчевий
неандерталець**

лі. «Повинен же хтось їх усіх навчити, як себе правильно поводити. Я роблю добру справу».

Не без труднощів добралася до місця – затори й люди, що постійно штовхаються, завжди виводили Марту з себе. Тоді вона ставала ще більш дратівливою, ніж зазвичай. Марта направи-лась чітко до того місця, де мав торгувати краденими телефо-нами Андрій. Вона побачила його здалеку. «Ну я йому покажу, засранцю! Зараз відгребе у мене, козел! Чекай-чекай!» Хотіла була набрати швидкості та дати перцю цьому баризі, але щось її зупинило, і воно було сильніше за неї. Якось надзвичайна сила ніби поставила невидиму, але міцну стіну між тією ненавистю, що закипала в дівчині, і новим відчуттям. Все зле в ній на мить кудись поділось.

Цей молодик вирізнявся з-поміж усіх інших своїм незвичним ко-льором волосся. Андрій був рудий, наче стиглі помаранчі. Хоча ні, скоріше не рудий, а саме помаранчевий. Такий яскравий колір неначе освітлював все навкруги і робив теплішим, веселішим, на-віть щасливішим.

Рудий ген, як стверджують учені, дістався нащадкам від неан-дертальців, які були бродячими мисливцями й жорстокими ка-нібалами. Тому руді несуть у собі частину дикої вдачі неандер-тальців і неприборкану розумом пристрасть. Дійсно, Андрій мав у собі якесь дике, незкорене і ніким не зрозуміле єство. І Марта відчула це на якомусь тваринному рівні.

Її завжди приваблювали рудоволосі люди – не тільки чоловіки, а й жінки. Звідки у неї була така симпатія, вона й сама не розумі-ла. Можливо, Марті здавалось, що до таких людей доторкнулося сонце і нагородило їх своєю силою. Їй завжди не вистачало сили... Сили у думках, діях, вчинках... А можливо, вона просто була звих-

**Стиглий
помаранчевий
неандерталець**

нута на всьому помаранчевому. Це був колір із дитинства, що зігривав її. Тепла Марті також часто не вистачало...

«Для такого пройдисвіта в нього надміру чудове волосся. Таке руде-руде. Так, ану, не відволікатись! Давай, іди й покажи гарної прокуханки цьому невдасі!» Але Марта вже не володіла собою, її накрило нестримне хвилювання, незрозумілі дрижаки охопили все її тіло. «В ньому таки безперечно щось є. Щось особливе...»

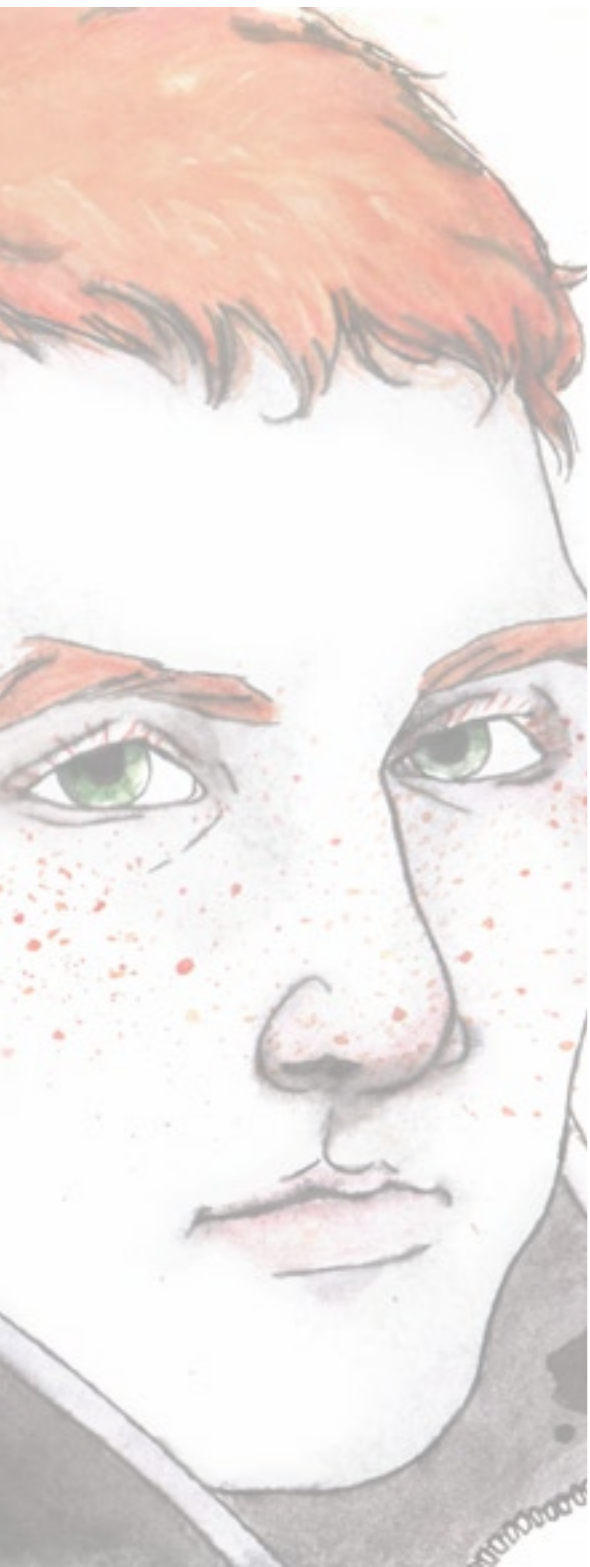
І замість того, аби зробити крок вперед, Марта почала задкувати. Їй стало страшно, що Андрій помітить те, як вона на нього дивиться. А цього Марта не могла допустити, адже не для цього вона приходила. Вона розвернулася і швидко побігла геть. Марті хотілось бігти якомога далі, далі...

Тієї ночі Марта ніяк не могла заснути – сон просто не ліз до її голови. Вона подумки опиралася Андреві, його образу. Ніяк не могла повірити, що вона замість того, аби покарати кретина, просто поп'ялилася на нього, й годі.

Ще трохи поперевертавшись з боку на бік, Марта зрозуміла, що не засне. Голова в неї тепер нагадувала абияк зібрану валізу: думки ніяк не могли вкластися у логічний ланцюжок. Ясно було тільки одне: треба щось зробити. От тільки що? «Може, йому теж зламати профіль? – Дівчина пішла напролом старими і перевіреними методами. – Та тільки це нічого не змінить... Він же не знатиме, хто саме це зробив...» Раптом Марта прозріла. Ідеальний план цеглинками вибудувався у її голові. Дівчина швиденько підвелась з ліжка і всілась біля комп'ютера, звичними рухами ввела пароль та запустила браузер.

Знайти сторінку Андрія було найлегшою справою. «От чорт, – подумала Марта, роздивляючись його профіль у соцмережі, – він ще й одружений!» Але план вже був готовий і відступати не хотілося.

**Стиглий
помаранчевий
неандерталець**

Трохи вправності – і вуаля: у профілі Андрія красномовно зазначалося: «...зустрічається із Мартою Головняк».

Задоволена собою, дівчина потягнулася на стільці й закрила ноутбук. «Тепер він мене точно помітить! А далі... А далі – розберемось!» Розмірковувати, що ж справді робити потім, зараз не хотілося. Годинник вицокував початок шостої ранку. «Не звикати», – сонно подумала Марта і нарешті пішла спати. Вир у голові потроху стихав.

• Щойно ж його тут не було!

Але виспатись дівчині не вдалося. Ледве зайшовши до кімнати, Марта зойкнула: у ліжку, яке вона залишила менш ніж півгодини тому, лежав... Андрій?! Марта не могла зібратися з думками. «Що він тут робить?! Як він тут опинився? Щойно ж його тут не було!» На Марту мов вилили відро холодної води. «Але ж цього не може бути...» – повільно розмірковувала вона, намагаючись зіставити «а» і «б». Та найвагоміший аргумент лежав прямісінько на її дивані.

Був лише один шлях перевірити свою гіпотезу. Марта побігла до комп'ютера. Поки він, мов зумисно, довго вмикався, нервово гризла нігті та силилася уявити, яка така сила могла перемістити Андрія з його квартири у гуртожитку, чи де він там мешкав – до неї. А, може, це все галюцинація?

Марта боязко зайшла до своєї кімнати ще раз і переконалася, що Андрій на місці. І навіть живий. А, може, їй просто наснилося? Тільки як це перевірити? «Треба перезавантажити систему», – видав хворобливий мозок юної хакерші, але вже за хвиль вона відмела цю думку. Вкусила себе за палець і більш-менш впевнилась, що все, що відбувається – реальне.

З екрану на дівчину дивився Андрій. Нижче красувалось те, на що незадовго до цього Марта покладала, здавалося б, примарні надії.

Не вірячи до кінця в те, що вона робить, дівчина зітхнула і знову взялася за кодування. За декілька хвилин сторінка хлопця нічим не нагадувала про нічні трансформації, а на «місці» Марти знову красувалась його дружина. Дівчина пішла до кімнати і її підозри

**Щойно ж його тут
не було!**

підтвердились остаточно: Андрія не було. Вона притулилася до одвірка і їй раптово защемило серце. Вже перед тим вона встигла мимоволі помріяти, як лягатиме до нього у ліжко... Вагалася недовго.

Вже за п'ять хвилин вона вимкнула комп'ютер і пішла до своєї кімнати. Зупинилася на порозі та з посмішкою подивилася на сплячого хлопця. Підійшла до нього і занурила свою руку в його руде волосся. Потім вимкнула світло і тихенько лягла поруч. Андрій трохи ворухнувся уві сні й обійняв її. Щаслива, Марта нарешті заснула після цієї довгої ночі.

• Любов і АДІДАСи

Спалося погано: Марта цілу ніч нервувала. Та й було з чого – таке утнути! Ну то тепер пофіг, якось викрутимось.

Зазвичай вона виповзала з ліжка після четвертого дзвінка будильника, але при згадці про свою витівку – сон як рукою зняло. «Ох ти ж чорт!»

Марта кулею мчала до комп'ютера. Увімкнула... Чого ж так довго! Меседж... Руки вже зрадницьки тремтіли – вона знає, що це від нього! Відкрила. Прочитала.

«Є-с-с! вхопила рибка наживку. Хлопче, тепер тримайся. Нічо так початок». Вона швиденько вмостила на стільці й так само набрала яскраву відповідь справжньої Жертви Комп'ютерних Махінацій... Але не відправляє одразу. Не-не, так же нецікаво! «Між іншим, – дописує Марта, – мені вже сестра весь ранок наярює, бо злякалася, де це я таке чудо надибала. Тебе вчили голитися хоча б для фотки на аву? А свої адідаси ти й в офіс на роботу носиш?» – Дівчина натиснула відправити. Вкрай задоволена собою, крутнулася на стільці й голосно зареготала. «Тримайся, моє сонце, – скоро буде гаряче!»

У цьому світі все так складно й непередбачувано, нам залишається просто жити, гадки не маючи про те, що буде з нами далі... Однак, реакція Андрюші на відповідь була ду-у-у-же очікуваною. «Нормально так? Я дивлюсь, ти з характером! Окей, так а чим це тобі мої штани не вгодили? Між іншим, я не працюю в офісі».

«Гарна спроба завести діалог!» – Марта гикнула і ледь не впала зі стільця. На мить їй стало прикро, що образила біднесенького, але почуття гумору завжди перемагає совість та виховання. Логіка підказувала, що після цього він навряд чи захоче її бачити. Та Марта не знала, що коїться там, по той бік монітора, де сидить трохи офігівший Андрюша, перераховуючи для заспокоєння три смужки на штанцях. Біль, гнів та розпач застинали йому очі: «Чим це їй адідас не нравиться?»

Любов і АДІДАСи

Дзвінок Дьоні вивів хлопця з коматозного стану:

– Шо тобі?!

– Андрюха, ти чьо? Ти як взагалі, порядок?

– Та норм, звиняй, то тут баба одна вивела – ти прикинь, АДІДАС МІЙ НЕ НРАВИТЬСЯ!!!

Дьоня зробив спробу заспокоїти співрозмовника.

–Андрюх, ну досить тобі. Знайшов дівчину собі – то й добре, бо я тут теж одну підчепив, таку кльову, не повіриш! Сьогодні її веду на юрпаті. Ну-у-у, веду-у-у, та-а-к... Я просто кличу – а вона морозиться, наодинці не хоче. Я їй пообіцяв компашку друга з дівчиною, от де мені їх узять тут? Виручай, бери свою й погнали. Розважимося, по пивасику, ну? Андрій знітився:

– Дьоня, йди лєсом, ця баба неадекватна! Хоча й з інтелектом, звичайно...

Денис почав дратуватися.

–Та ну тебе з твоїми адідасами! Що я своїй скажу, я ж обіцяв! Ну? пішли!». Андрюша замислився: «Та чорт з ним, нічю не втрачаю, та й цікава вона баба, ця Марта...»

Запрошення було, м'яко кажучи, неочікуваним. Марта впала зі стільця, але швиденько підірвалася й написала відповідь. Навряд чи він хоче взяти реванш... Хоча, хто його зна... «Окей, чудо в адідасі! Заїдеш за мною о шостій!». Ліниво потягнувшись, Марта самовдоволено посміхнулася своїм думкам. Це буде ду-у-уже важкий день – та воно того варте!

• Глухий удар об бетон

– От шит! – крізь зуби прошипів Дьоня. Екран його й так пошарпаної нокії було заляпано якоюсь липкою рідиною, а сам телефон навіть не вмикався. – Шо за придурок розлив на мій телефон коньяк?

Настрій геть зіпсувався. Дьоня давно вже зненавидів ранок. Ранок часто заставав його на брудних вулицях, незнайомих квартирах, чужих ліжках, поряд з випадковими дівицями. Вночі це дарувало кайф та тільки-но червоні від алкоголю очі засліплювало нахабне сонце, від цих атрибутів кортіло хутчіш позбавитися. Дьоня не хотів паритися, тому навчився вибіркової пам'яті – його мізки втримували лише те з нічних здібанок, що ніяк не могло похитнути його кам'яне его.

Це правило – позбавлятися під усілякого непотребу – Дьоня вперше почув від свого батька. Він добре запам'ятав цей день: йому виповнилося п'ятнадцять, батько дозволив порулити своїм лексусом, а ввечері урочисто покликав хлопця до свого кабінету. Павло Трофимович відкоркував пляшку колекційного Мартелю і почав навчати свого єдиного сина життєвої грамоти.

– Ти одне тіки не забувай... Баби, усі ці компаньйони, советчікі... Гони їх у шию, коли вони сідають тобі на голову. Ти ж мужик. Мужик? – Батько повсякчас ляскав Дьоню по плечу, ніби був тренером, що дає останні настанови перед виходом свого бійця.

– Ну, так, – невпевнено відповів сполоханий хлопець.

– Ну так і будь ним. А то все – тіки причіпні вагончики. Відчепив – і їдь далі. Думаєш, як я усього досяг?.. Ти мій єдиний син, дивись мені, не підведи батька.

Глухий удар об бетон

Дьоня був у захваті. Зажди зайнятий батько, якого він майже не бачив, провів із ним цілий вечір. Він розмовляв із ним так, ніби проводив обряд ініціації. Але найдужче його вразило те, що батько наливав йому стільки ж, як і собі, а потім взагалі дав затягнути сигару. Дьоня відчув себе дорослим і крутим, і з того часу це відчуття його не полишало.

Їдучи в машині, Дьоня дратувався через дівчину, яка сиділа поруч. Запах Лениної шкіри, якийсь риб'ячий запах, перемішався з випарами алкоголю та викликав відразу. Щойно Дьоня цього не помічав, а тут раптом убивчий мікс урізався у мозок. Телефон ніяк не хотів умикатися, сигарети закінчилися, Лена вихлебтала всю мінералку.

- Чудово, – вижав із себе Дьоня і вціпився у руль.
- Ей, ти чого? Подумаєш, телефон. Мені б таку тачку, як у тебе...
- При чому тут тачка? Ще не вистачало, щоб ми кудись втюхалися.
- Ну, розслабся. Включи музику.
- У мене голова тріщить.
- А я вмію робити масаж, кстаті. Хочеш, зарулимо до мене?
- Мені треба в офіс їхати!
- Блін, почекає твій офіс, все одно ніхто до тебе не додзвониться – Лена єхидно усміхнулася.
- Слухай, я ж сказав, що не можу.
- Йо-майо, з виду ти не такий занудний.

Дьоня ледве стримувався, щоб не послати цю нав'язливу дівку. Він жалкував про те, що взагалі поперся на цю вечірку, познайомився з цією дурепою і зголосився підвезти її додому. «Треба кінчати з цими джентльменськими штуками», – подумалося Дьоні.

У Лени запілікав телефон: «1 нове повідомлення», – звітував екран. Лена прочитала смс-ку та її щоки запалахкотіли.

Глухий удар об бетон

«Ленка, це аут! Я п'ю якийсь дорогий шампунь з синком якогось депутата, прікінь?»

Лена була у розпачі. Вона геть забула про Ірку, побачивши біля барної стойки Дьоню. І от тепер Ірка насолоджується життям, а вона їде в машині з цим непробивним красенем, який взагалі не реагує на неї. Та ще й не дурний, здається, а який у нього голос... Їй було заздрісно. Лена не могла второпати, чому досить посередственна Ірка її обігнала. Вона втішала себе тим, що їй просто сьогодні не щастить. Треба конче щось вигадати, бо випустити на волю таку рибку вона не могла.

Лена втупилася поглядом у вікно та почала здирати лак на нігтях. Зловивши своє відображення у дзеркалі, вона підбадьорила. «Нічо так, тіки туш трохи посипалась. Якого ж біса він не ведеться?» – Думка шалено пульсувала у голові.

– Слухай, я у себе часто паті різні устроюю, якщо хочеш – велкам. – Лена вирішила йти напролом.

– Шось мене вже задовбали паті, – відповів після кількасекундної паузи Дьоня.

«Ну і недоходяща попалася. П'ятнадцять хвилин, п'ятнадцять хвилин – і свобода...» – думав він.

Лені так і не вдалося вхопити його погляд. Їй залишилися тільки пасивно дивитися на Дьонін профіль, від якого віяло байдужістю, ніби його було висічено із білосніжного мармуру – прекрасний і холодний. І як це Ірка підчепила свого депутатика? Тільки трапиться нормальний хлопець, а не якийсь задріпаний програміст, і на тобі.

Вона обіперлася на автомобільне крісло, ніби боялася втратити рівновагу. Втупилася поглядом у Денисові руки. Лені божевільно закортіло провести подушечками пальців по його набряклих венах.

Глухий удар об бетон

І у цю мить, коли її притлумлене бажання застрягло десь у горлі, в іншому місці – у будинку на розі двох вулиць, кімнаті з вікнами на північ, де майже ніколи не буває сонця, під важкою ковдрою Марта відчувала, як щось оповило її живіт і тягнуло до себе. Поруч із нею лежав Андрій. І це був не сон...

– Ну, іди сюда, киця, – промичав розпашілий після сну Андрій.

Марта пручалася, але опір був занадто слабким. Їй здавалося, що Андрієве тіло обдає її жаром. Це відчуття було їй незнайоме – воно лякало і, водночас, збуджувало. З кожною секундою її тіло м'якшало і наливалось теплою вологою. Кінцівки, здавалось, зробилися непід'ємними. Марті було не сила боротися зі своїм розбурханим голодним нутром. Вона вткнулася носом у Андрієву шию, вдихнувши солодкавий запах його поту. Її тіло звелось болісною судомою і поривчасто розчинилося у Андрієвому.

– Мені з тобою просто офігенно... – відкинувшись на спину і заспокоївши дихання, сказав Андрій.

– І мені. Мені теж з тобою... – Марта оперлася на лікоть і проводила пальцем по Андрієвому животі.

«Нарешті він мій. Чорт! Він хоче мене. Мене!» – вирувало у її голові. Вона прокручувала в уяві рухи, його погляд прямо у вічі – чи дійсно він бачив її, Марту, перед собою? Що він відчував, кохаючись з нею? Чи була вона для нього незнайомкою? Андрій якогось дурнувато, блаженно усміхався, закривши очі. «А ти таки по вуха закоханий, любчику», – подумала Марта і нарешті переконалася: трофей потрапив до її спритних рук.

– Я хочу курити. Як у Голівуді. Отак взяти і закурити у ліжку, – заявила Марта.

– Кицю, сигарет нема. Ну, якщо хочеш, я у ларьок збігаю. Тіки ще полежу мальок.

Глухий удар об бетон

- Ні, хочу прямо зараз.
 - Ну не растроюйся. Давай я тобі кофє зроблю? А в постель?
 - Ех, Андрон. Ти завжди так будеш пілкуватися про мене? Чи це у тебе тільки після сексу?
 - Шо це ти мене так дивно називаєш? Кицю, ну ти і фантазьорка.
- «Ти навіть не уявляєш яка», – подумала Марта, хитро усміхнувшись. Марта підійшла до комп'ютера і увімкнула музику. З колонок ринули закличні Muse:

*They will not force us
They will stop degrading us
They will not control us*

- Ві віл бі вікто-о-о-о-р'яс, – протягнув Андрій, рухаючи головою у такт музиці.
 - Ого, ти навіть слова знаєш, – здивовано поглянула на Андрія Марта.
 - Шо з тобою сьогодні, кицю? Ти якась не тово.
- Марта вперше відчула хиткість свого становища – у них з Андрієм було минуле, але вона не знала, що було у ньому.
- Ну, я просто шучу.
 - У тебе нічо не болить? Шось ти бліда.
 - Та ні, просто замоталась. А давай підемо гулять зараз. Тільки мені в душ треба.
 - А може відпочнемо дома?
 - Блін, не кажи «відпочнемо»! Від-по-чи-не-мо.
 - Нє, киця, з тобою точно не всьо в нормі. Пішли у кафе – хоть поза-втракаємо.
- Марта на мить засумнівалася у своїй омріяній перемозі. Так, Андрій був поруч і навіть пропускав позв вуха її шпильки. «Да, вона віршовки з нього в'є... Тьху, я, я в'ю, а не якась там вона», – сперечалася з собою Марта.

**Глухий удар об
бетон**

Андрій підійшов до своєї розгубленої дівчини та міцно обійняв її обома руками, вхопившись за її сідниці.

– Може ще пограємось у ліжечку? - Він поцілував її у шию та Мартиним тілом пробігли мурашки. «Ні, це того варте», – промайнуло у її голові.

– З тебе кафе, а потім можна і у ліжечко – сказала Марта і подивилася у дзеркало: її очі якось незвичайно виблискувати. «Сила кохання, чорт його бери! Чи моя сила? Пофіг. Буду жити тут і зараз», – вирішила вона.

Андрій і Марта, обійнявшись, крокували вранішніми вулицями. У повітрі зашкалювала концентрація гармонії та радості. Закохана парочка не помічала нічого навкруги – ні сомнамбулічних клерків, що волочили свої тіла на роботу, ні цокоту на помаджених панянок, ні дзенькоту жвавих горобців. Андрію явно подобалося гуляти з Мартою вулицями – він прогулював її, як маленьку екзотичну собачку, і відчував себе хазяїном, якому, звісно, всі мають заздрити. Марта відганяла подалі питання: «а що ж буде далі?» Вона бажала одного: вкрати цей день до кінця. Вона боялася, що магія от-от може сплинути, і, як у казці, з цього балу її виженуть, і доведеться повертатися у свою кімнатку. Але Андрій так міцно тримав її руку у своїй, що боятися було грішно – поряд з такою людиною море по коліно.

На перехресті їх зупинило червоне світло. «Чудово, – подумала Марта, – тепер і я буду цілуватися на світлофорах, як у кіно». Вона притягнула Андрія до себе та почала жадібно цілувати його губи.

– Ей, киця, підемо – вже зелене горить.

– Почекає, нехай тепер усі почекають!

– Підемо, не успіємо перейти, – Андрій потягнув за собою нірванічну Марту.

Раптом невідомо звідки на дорогу вилетіла чорна беха. Рев мотору перебив оглушливий вереск шин.

Глухий удар об бетон

– Твою мати! – прокричав Дьоня, побачивши на дорозі двох людей, що ніби щойно матеріалізувалися з повітря.

Він намагався вирулити убік, але розгарячена беха не слухалася. Дьоня силоміць повернув руля, але машину відкинуло занадто далеко. Беху майже симетрично роздвоїв електричний стовп. Глухий удар об бетон – це було останнє, що чули пасажери.

Марта оговталася не одразу. Вона відкрила очі і побачила над собою небо. У роті було відчуття чогось солоного, тіло ніби прикувало до асфальту. Її нудило. «Чорт, о чорт, Андрій», – промайнуло за кілька секунд у неї голові. Вона встала на ноги і обернулася – поруч нікого не було. За декілька метрів від неї лежало якесь тіло, але Марта не могла повірити, що це був Андрій. Цього просто не могло статися. Не мало статися!

– Андрій, Андрій, що з тобою? Ти мене чуєш? – волила дівчина, підбігши до нерухомого тіла.

– Андрій, ти не можеш вмерти! Дихай, чуєш, дихай! – Марта істерично термосила хлопця за куртку, але відповіді вона так і не почула.

У Марти паморочилося в голові. Калейдоскоп слів, запахів кружляв у пам'яті. «Чому? Чому це сталося? Причина – наслідок, має бути всьому причина». Вона паралізовано стояла на місці, поряд з Андрієвим тілом. Раптом її погляд привернула фатальна чорна беха. Пластина з номером машини лежала неподалік. На покрученому металевому прямокутнику червоним випинався напис: **BOROVSKY**.

«Денис... Це ж його прізвище. Але ж...» – шалена здогадка простромила все її нутро.

• Нереально жахливо

Страшений жах враз простромив все Мартине тіло. Ніби тисячі голочок, які рухались в середині та пульсували в її серці. **BOROVSKY...** Денис! Її погляд відірвався від асфальтних плям, та дівчина, сама не схотівши цього, наважилась подивитись на водія машини. Так, це був Дьоня. Той самий мажор, чию сторінку Марта змінила вперше. Поруч із ним сиділа дівчина, у якої вже починалася істерика. Вона теж здалася Марті знайомою. Хоча у такому стані всі обличчя можуть переплутатись, і вже нічого не зрозумієш одразу.

Денис прийшов до тями після страшного удару. «Тільки цього сьогодні й не вистачало! Чорт! – у голові калейдоскоп лайливих слів не встигав змінювати один одного. Посередині вулиці стояла якась дівчина та дивилася на нього, тіло хлопця не ворухилось. – Не вистачало ще, щоб він там зараз помер! Капець! Придурки! Ну куди вони поперлися?». Машина була розбита вщент, – «Батько мене вб'є! Чорт! Ні, добре хоч, що я живий зараз. Так... я ніби цілий, нічого ж не болить» – хлопець тільки зараз починав раціонально мислити.

«Ленка!» Голова дівчини безпорадно була нахилена вбік, на скроні з'явився маленький струмок крові. Неприкріплений пасок безпеки вільно висів на своєму місці. Ленка була непритомна. Діставши з кишені піджака білосніжну хустку з власними ініціалами, Денис обережно підніс її до лоба дівчини. Вона здригнулася та переляканими очима поглянула на Дениса, який обережно почав промокати кров, що вже починала запікатися.

– Тшшш, не рухайся, потерпи, як ти відчуваєшся? – запитав Дьоня.

– Ай-яй-яй! Боляче! Що ти робиш? Що трапилось! Боже! Кров! – у Ленки починалася істерика, тремтячими руками вона намагалася відкри-

**Нереально
жахливо**

ти дверцята, якомога швидше вивільнитися з машини та кудись утекти від того жаху, що раптово виник навколо.

– Лен, заспокойся! Ти ціла? – Дьоня, здається, сам від себе не очікував такої турботливості. Але дівчині потрібна була його допомога. Він ніжно взяв її за руки, намагаючись заспокоїти. Побачивши тіло Андрія, Ленка скрикнула та почала безупинно плакати, закривши обличчя руками.

Марта стояла посеред дороги. Впершись поглядом у асфальт, на якому маленькими цятками червоніла кров Андрія, Марта боялася підвести очі... В одну секунду реальність просто стала зникати з її свідомості. Все навколо здавалося дуже далеким він неї. Вуличний шум раptom зник, а в голові було таке враження, ніби хтось неправильно поклав мікрофон, і тепер він гуде страшним дисонансом. «Ні! Ні! Ні! Як я можу бути в цьому винна? Тут щось неправильно. Я такого не хочу і ніколи не хотіла! Це все неправда!» Раптовий головний біль виник разом із відновленими в її голові звуками реальності. Через мутну завісу сліз Марта бачила, як навколо починають збиратися люди, обступають її з розпростертим тілом.

– Боже, який жах! Викличте швидку! – закричав хтось. – Ось понаїхало тут всяких мажорів, які їздять де попало. А людина-то померла.

– Дивіться, ай-яй-яй. А ще ж зовсім молодий!

– Дівчино, з вами все в гаразд? У вас кров. – Раptom запитав хтось зовсім близько. – Давайте я відведу вас у безпечне місце. – Незнайома рука повела її кудись.

«Ні! Я не можу його так залишити! Чому я ще жива? Це все неправда. Що я накоїла. Краще б я померла тут, а не він!» – блискавична думка раptom спалахнула у Мартиній свідомості. «А якщо... ще є шанс! Треба діяти швидко!»

**Нереально
жахливо**

Вирвавшись із чиїхось рук, Марта побігла до свого будинку. Та майже одразу зупинилася і повернулася назад.

«Андрій! Я не можу його залишати!» – якісь люди вже обступили тіло та хтось намагався надати першу допомогу. «Не чіпайте його! Не підходьте! – Марті хотілося кричати. – Андрійчику, що я накоїла?» Діяти треба було швидко та рішуче, але вона все ще стояла розгублена. Їй хотілося роздвоїтися так, щоб одна частина її летіла зі швидкістю світла до ноутбуку, який вона чи не вперше в житті залишила вдома. Друга частинка оберігала б Андрійчине тіло, не підпускаючи до нього нікого.

– Та гари оно все агньом! Була не була! – Марта різко відвернулася від та щосили побігла додому.

Шість поверхів сходів вона перелетіла за секунду, тремтячими руками почала шукати ключі. На диво, вони знайшлися одразу, або просто час для Марти переставав існувати у своєму звичному вигляді. Опинившись у кімнаті, вона натиснула на кнопку живлення. Звичний звук процесора... «Швидше, швидше!» Час зрадницьки знущався над дівчиною. Вона стояла, дивлячись у рятівний екран, на якому вже з'явився значок «Windows». Думати не хотілося. Алгоритм дій вже давно вистроївся у голові дівчини. Сумніватися було ніколи, та, можливо, вона вже й не хотіла інших варіантів. Голова розколювалася нереально жахливо, сльози вже висохли, тепер Марта чітко бачила свій профіль у Facebook. Взявши у руки мишку та впевнено підвівши курсор до кнопки «редагувати сторінку», вона раптом зупинилася у нерішучості. «Ох, чорт! Це буде важче! – зітхнула дівчина. – Дійсно, кому ще потрібно вказувати дату своєї смерті?» Опинившись у рідній стихії Інтернет-простору, Марта на мить заспокоїлась, – Все ж не так погано, може, є інший варіант?» Але тут у голові постали образи розбитої бехи, Дьоні та Андрія, і

**Нереально
жахливо**

відчуття спокою змінилося панічним страхом за свою відповідальність та впевненістю у своїх діях.

«Так, краще б мені було не жити ці два тижні. Все, сподіваюсь, тепер все знову буде добре. В усіх, крім мене...»

«Статус: померла 5 вересня 2012 року». «Опубліковано 19.09.2012».

• Де мій нетбук?

«Оце дубар на вулиці, – думала Марта. Озирнувшись, чи не видно Андрія, вона дістала із сумки пачку «Marlboro» і з полегшенням зробила першу «зігріваючу» затяжку. «Взагалі це нормально, що наприкінці вересня раптом такий собачий холод? Якого, питається!», – вона знову оглянула вулицю довкола себе. Метрів за 200 побачила пару людей, які неквапливо наближалися до неї. «Де той Андрій ходить?», – різким жестом Марта викинула недопалок, підтягла вище комір своєї шкірянки...

Тим часом пара незнайомців ставала все ближчою. Порівнявшись із Мартою, вони зустрілися поглядами. «Чо паліш?», – подумала Марта. «Клас, ще й заходять туди ж, куди й мені. Де носить того Андрія? Стоп! Хіба це не?», – зловила себе на думці Марта та посоромилася відверто заглядати у їхні обличчя, тим паче, що зупинилися вони у метрі від неї.

– Альо! Альо! Чуєш? Ну то як?! Тебе чекати?! Будеш?! А, підходиш?! Ну давай, – прокричав у слухавку підозрілий тип.

Дівчина вкотре знервовано глянула на годинник: «Дідько! Андрій, де ти лазиш?! Холодно ж як. Вже немає сили терпіти... Ай, як буде, так буде», – і вона онімілими, чи то від холоду, чи то від страху ногами рушила до дверей «Покосу».

– Доброго вечора, пані. Ваше запрошення?

– Драсте. Я «+1» до Андрія... Е-е-е... Андрі-ія-я-я... Як же ж його? – Марта залилася червоною фарбою і ледь не знепритомніла від хвилювання. Їй вкрай важко було звертатися до когось по допомогу, і вона б ніколи, якби не надто холодний вечір п'ятниці. Принаймні, так вона собі вирішила.

– Я перепрошую, але в нас сьогодні приватна вечірка, тому...

– Та я в курсі. Кажу ж, я разом із...

Де мій нетбук?

– Разом із Андрієм! Зі мною, тобто. Привіт! Я, цей, перепрошую! Змусив, цей, чарівну даму чекати, – засміявся Андрій.

– Де ти того набрався, – підняла праву брову Марта і ошелешено зиркнула на хлопця.

Андрій був не сам – позаду нього стояла та сама «парочка», що відволікла Марту від сеансу нарікань на Андрія.

– Тепер все вірно. Будь ласка, проходите. Гарного вечора.

– Дякуєм, – усміхнувшись, кивнув Андрій і запросив Марту проходити поперед себе.

Всередині, звичайно ж, було дуже гамірно. Люди стояли групками по двоє-троє, дехто сидів за столиками, всі про щось розмовляли, сміялися та загравали один до одного. Достеменно не було зрозуміло, як вони щось чують, адже Марті, щоб погодитися на Андрієву пропозицію принести щось випити, довелося двічі крикнути «Так!», а потім все ж просто стверджувально кивнути.

В кращих традиціях Андрія, він навіть не потурбувався про те, щоб познайомити один з одним своїх супутників. Втім, за таких обставин, «кому це треба», як сказала б Марта, адже перед собою вона чітко бачила Дьоню. Вона так собі й сказала: «Твою ж... Це Дьоня! Просто тут переді мною – Дьоня! Правда, цей Дьоня якось дуже відрізняється від того Дьоні, який шкірився на мене з аватарки...», – шокована Марта ошаліло дивилася на хлопця.

Справді, на цьому Денисові були сині широкі джинси і гостроносі чорні туфлі. З-під широкого картатого светру, вдягнутого поверх білої сорочки, вимальовувався пухкенький животик. Його голову більше не прикрашали зневажливо підняті з очей окуляри від «Burberry» – тільки скуйовджене волосся, смачно змащене гелем для укладки.

А ще Дьоня був у компанії досить дорослої жінки на високих підборах, з брошкою на лацкані піджака та хустинкою на шиї. Її повіки були ретельно нафарбовані фіолетовими тінями, а зачіска робила її схожою на головну героїню фільму «Гаррі Поттер».

Де мій нетбук?

«Не-є-є-є, не може бути... Невже це Лена?», – Марті так хотілося щось їм сказати, але вдавалося лише красномовно витріщатися.

– Я – Лена! Приємно познайомитися!

– А я – Денис! А ти?..

– Марта! Угу, – кивнула дівчина і вперше за останні кілька хвилин відвела від пари погляд.

– Ну, ми підемо, подивимось, як тут. Ок? Андрію привіт, – посміхнувся Дьоня, взяв Ленку за руку і вони зникли у натовпі, залишивши Марту сам на сам з невтішним хаосом думок.

«Невже догралася? Якого дідька?! А-а-а-а!.. Ненавиджу! От як тепер вважати нашу зустріч з Андрієм раптовою? Капець! Невже мої жарти?.. Це ж лише гра! Невже вона має реальну силу? Якусь фігну відмочила і пацана собі відхопила! Думала: «Вау! Марта, ти така крута, Андрій звернув на тебе увагу! Ага! Звернув би він на мене увагу, якби я не змінила перед цим долі кількох людей. Точно, це просто збіг сформованих мною ж обставин, а ні яка не доля...», – Марту аж нудило. Вона не могла остаточно зрозуміти, чому не вірить у раптовість зустрічі з Андрієм, але точно переконала себе, що тут не все так просто.

– Ось, тримай. Довго вагався: КосмополітЕн чи просто – стопарь горілки, – Марта різко вийшла із трансу, до якого загнала себе невтішними думками.

– Шо? – запитала вона. – Ти про що?

– Я, цей... Про напій. Не знав, що тобі взяти. Кажу ж, цей, довго вагався: коктейльчик чи просто – горілку. Тю... Та жартую я! Чо це ти так напруглась? – але Марті цей жарт був, м'яко кажучи, до спини. Тоді Андрій обійняв її, поцілував у щоку, а потім доторкнувся губами її вуст. – Може, цей.. – Андрій помітно хвилювався. – Пішли танцювати? Пішли!

– Я не танцюю, – з кам'яним обличчям відповіла Марта.

– Та забий! Пішли! – і Андрій потяг її у центр танцмайданчика.

Марта справді ніколи не танцювала. Хіба що у третьому класі на якогось святі, де грала боровичка. Вона соромилася, бо не відчувала му-

Де мій нетбук?

зики. Але в руках Андрія їй раптово стало байдуже, як вона виглядає зі сторони, і хто що про це скаже. Андрій обійняв її міцно-міцно і, на здивування, дуже вміло вів у танці.

Марті стало смішно. Не так смішно, коли ніяково, а так, коли хочеться сміятися від щастя. Вона сміялася, закидаючи голову назад, всім своїм виглядом показуючи, що їй байдуже, що до чого, адже їй добре!

– Чуєш, мала. Гей, Марто, чуєш? Я тут подумав... Цей... Я тебе, короче, кохаю!

У голові Марти раптово пролунав звук, коли голка дряпає вінілову пластинку.

– Все ж було класно! Нашо ти? – Марта хотіла було вирватися із обіймів Андрія, але він не відпустив її.

– Чо ти? Я просто сказав... Захотів і сказав! Кохаю тебе! І все. Я Таньку кину, якщо хочеш! – із властивою йому рішучістю у голосі розклав усе по полицях Андрій.

– Ні, – висмикнулася Марта. – Ти не зробиш цього. Ну то й що, що ти мене кохаєш? А ти мене питав, чи люблю я тебе? – DJ оголосив повільний танець і у залі заграв хіт Уітні Хьюстон «I will always love you». – Ти мене питав? Взагалі, хто таке каже, та ще й так раптово! Дурниці! О, Боже...

«Це ж несерйозно! Треба терміново все повернути назад!.. Все ж неправильно», – Марта заметушилася, взялася за голову, кинулася до своїх речей зі словами: «Де мій нетбук?», так і залишивши Андрія стояти самого посеред майданчика – із розбитим серцем та під саундтрек про любов. Кіно та й годі.

• **Більше не чекатиму ніколи**

«Краще б я померла вчора... Бо ж тільки-но відкрию очі, то на мене в ту ж секунду накинуться проблеми, неспоняткі й якась ще фігня. Не відкриватиму», – подумала Марта та привідкрила ліве око, очікуючи побачити перед собою величезну пантеру в стрибку. Зрозумівши, що нічого подібного статися не має, дівчина повністю отямилася і швидко сіла на ліжку.

Марті запаморочилося в голові та стало нудити. Всередині свого тіла вона відчувала щось на кшталт холодного слизького та напівдохлого, що неквапливо переверталася між її печінкою та серцем. Тікаючи від цього огидного відчуття, Марта закрила очі та обвила голову руками.

«Та хіба так жить? І що це взагалі за сила така? Я, як «Всі жінки відьми», тільки одна», – дівчина підвелася і зробила кілька кроків із такою напругою, ніби просто вперше вчилася ходити. Неквапливо підійшла до вікна і хвилини 15 дивилася у нього незворушно. Потім, раптово здригнулася, ніби від холоду, повернулася до комп'ютера і промовила:

– Це ти у всьому винний... Це твоїх «рук», чи що там в тебе, справа! Я думала, це я якась, – дівчина покрутила вказівним пальцем біля скроні. – А це ти! Це ти – ненормальний! Чуєш мене? Чуєш, питаю?! Де в тебе тут чіп якийсь, чи що в таких випадках шукає Джеймс Бонд?! – Марта схопила свій нетбук і почала його несамовито трясти. Вона ревіла, гарчала, як скажена. А потім в одну секунду зупинилася і, ніби, оговтавшись від сну, поставила ґаджет на місце, глибоко вдихнула і так само видихнула.

– Так, тепер я знаю принаймні, що в мене досить надійний ноут, – одним рішучим жестом Марта прибрала всі речі зі стільця та сіла до комп'ютера. На робочому столі вона клацнула на ярлик браузера і

**Більше не чекатиму
ніколи**

вже за кілька секунд мережа впустила її під іменем та паролем чужого-нечужого – Андрія.

– Роблю це в останнє. Ще ж вчора хотіла... Все має бути так, як було. Навряд чи комусь ці мої жарти до душі... Як у казці: «Волію, щоб Андрій ніколи не переїжджав до Києва». І аватарку волію йому змінити. Бо стоїть тут весь, усміхається такий. – Було б чого... – пошепки промовила Марта, нашвидкуруч домальовуючи поряд із Андрієм сніп свіжоскошеної трави.

Рідне місто. Редагувати. Кононівка. Місце проживання. Редагувати. Кононівка. Тепер все вірно. Вийти з акаунту. Видалити історію. Повністю. Видалити з пам'яті. Назавжди. Марта підвелася. Знову підійшла до вікна, схрестила руки на грудях і завмерла.

«Дивна штука – моє життя. Мені постійно здається, що в ньому щось не так... Але я ще ні разу не спромоглася його змінити... Ха! Зате іншим змінюю долі – на клік мишки. Дурна моя ірреальна реальність.» – Марта намагалася себе підбадьорити, та її вистачало лише на іронічні закиди до самої себе. Всі ці думки розчулили її настільки, що вона заплакала. Ну як – заплакала... Вичавила із себе одненьку сльозу. А потім, правда, ще одна скотилася з її щоки. І тут вона вперше, по-справжньому ними «вмилася». Гарячі та солоні вони котилися по її щоках, обвивали підборіддя і бігли по шиї, прямуючи заспокоїти наболіле серце.

– Ненавиджу плакати... Коли я плачу, все в моєму житті стає догори дригом. – і вона, нарешті, почала не тихцем, а відкрито думати про те, що насправді було в неї на серці упродовж усієї цієї історії. – Якби ж я не заплакала тоді... А я заплакала, а він... Він навіть мені не передзвонив-и-ив... А я просто зляка-а-алася-а-а...

Зазвичай черства, як п'ятиденний хліб, Марта раптом перетворилася на маленьку, тендітну і розбиту дівчинку, яка щиро ревіла від не отри-

**Більше не чекатиму
ніколи**

маного нею дзвінка. Вона плакала і плакала... Її обличчя розпухало і ставало пурпурового кольору. Тремтячими руками вона дістала із кишені джинсів телефон і відкрила книгу контактів. Сльози капали їй на сенсорний дисплей, що ускладнювало пошук необхідного. Тремтячи, вона прокрутила кілька записів, пропустивши «Андрій Фб», та зупинилася на одному із красномовним іменням «Довбень». Маленький дівчачий пальчик замахнувся, щоб клацнути по напису, але раптом Марта скрикнула: «А-а! Не буду!», і жбурнула телефон у стіну. Відвернулася до вікна і взялася гризти ніготь вказівного пальця.

У думках Марти спливали епізоди тої зустрічі, коли вона в останнє бачилася із «Довбнем». Насправді його звали Антон. Вони зустрілися на ЛТ біля «Макдо». Марта, як завжди перелякана та не надто привітна, дозволила себе обійняти. Тоді вона вперше в житті отримала при зустрічі квіти. П'ятнадцять білих троянд без целофану, як вона і мріяла. Марта вперше сама, зробившись кольору стиглого помідора, взяла за руку хлопця, з яким хотілося йти поруч всім на заздрість. Дівчина страшенно боялася своїх почуттів. Вона боялася сказати щось зайве. Кожен крок на зустріч «казковому принцу» Тосі, як його по-братськи називала Марта, давався їй надскладно. Вона не з тих, хто робить перший крок. І навіть не з тих, хто робить вісім подальших. Все це для неї, ніби знущання над собою – егоїстичною та закомплексованою. Вона навіть гроші у маршрутці передавала вже після того, як її про це просив водій. Озирнувшись на «знепритомнілий» від трьохбального кидка смартфон, Марта ненароком вкусила себе за палець, ніготь на якому згризла вже вщент.

– Я не говоритиму з ним. Я нічого поганого не зробила. Я не говоритиму з ним.

Марта зробила перший крок на зустріч своєму телефону.

– Не говоритиму. Ніколи. З чого б це мені йому дзвонити?

**Більше не чекатиму
ніколи**

Марта зробила ще кілька квапливих кроків під власне бурмотіння, щось на кшталт: «Я говорити з ним не буду. Просто подзвоню, помовчу в трубку, нехай йому стане соромно...»

– Точно! Я зроблю йому «соромно». Заради такого і не шкода подзвонити.

У слухавці почувся довгий гудок. Всього два і...

– Алло, – пролунав у трубці чоловічий голос.

Марта мовчала, як партизан. Тільки повторювала про себе: «Не кажи йому ні слова. Не кажи йому ні слова. Якщо він заговорить до тебе першим, буде, наче він тобі подзвонив. А якщо він тобі подзвонив, то ти вже не прі делах».

– Слухаю тебе. Марто...

Марта не втрималась. Маска «залізної леді», яку дівчина собі з такою силою надягала, впала з неї як раз у ту мить, коли вона почула його голос, його ніжне звертання: «Марто». Вона знову заплакала. Та на цей раз вже йому в слухавку. Виказуючи весь свій біль, змішаний із соромом.

Це він мав їй подзвонити, а подзвонила вона. Це він мав плакати їй у телефон і благати про розмову, але ні.. Вперше їй довелося робити не так, як вона собі вирішила, а так, як вона того страшенно хотіла.

– Впізнав? – схлипуючи, спитала Марта.

– Впізнав, Марто, – твердо відповів Антон.

– Я не знаю... Я... Я не знаю, як... Я тобі дзвоню... А ти мені не дзвониш... Чого ти мені не дзвониш? Здурів? – Марта поступово поверталася до тями.

– Щось змінилось, Марто? Я не дзвоню тобі, бо ти мені заборонила. Склероз?

– Ні. Пам'ятаю. Але ж я не навмисно. Я просто не... Я не знала... Як... Розумієш?

**Більше не чекатиму
ніколи**

Марта бубоніла собі під носа, підбираючи слова, яких не вистачало.
– Бо ти, Марто, істеричка. Скажена і неврівноважена. Давно хотів тобі це сказати. З тої нашої зустрічі, коли був здурів і сказав, що кохаю. Насправді ж хотів сказати, що ти – хвора. На всю голову, – Антон вимовляв кожне слово, змушуючи Мартине серце теліпатися, ніби на останніх ниточках. От-от воно обіцяло обірватися. Розчавлена поведінкою Антона, вона згадала, що зателефонувала першою. Її почало нудити. Стільки сорому їй не доводилося ще ніколи втримувати на своїх плечах.

– Я ніколи. Не скажу тобі. Я ніколи не скажу тобі, чому подзвонила. Карайся, – Марта кинула слухавку і лягла на підлогу.

Смартфон голосно завібрував на підлозі. Він дзвонив без упину хвилин 20. А дівчина просто лежала. Її омріяний Антон нарешті дзвонив їй. Дзвонив і дзвонив. Та вона дозволяла собі не брати слухавку. Не говорити із ним. Не слухати образ за свою сором'язливість і лякливість. Хто йому лікар, що він так невчасно, як здавалося Марті, вирішив зізнатися їй у своїх почуттях. Та чи винна вона, що не звикла до такої щирості, відвертості та романтики. Що не знала, як себе поводити і забула про всі манери, яким вчать голлівудські сопливі мелодрами. Вчинила інстинктивно, просто, як мале дівчисько взяла і розсміялася, потім заплакала, затупотіла ногами і кинулася геть від нього. Щоб не наздогнав. А якщо і наздогнав би, то вже назавжди.

Прийшла СМС-ка: «Чекатиму тебе біля будинку. Буду за 40 хв. Чекатиму 30. Більше не чекатиму ніколи...»

Марта підвелася, втерла сльози рукавом і гордовито підійшла до вікна. Приїде ж таки першим.

Тим часом місто вже вирувало і кипіло від кількості перехожих, кожен із яких кудись прямував, не встигав, хтось за кимсь біг, хтось від когось тікав. У загальну картину людного проспекту не вписувались

**Більше не чекатиму
ніколи**

тільки двоє – хлопець із дівчиною, які неквапливо йшли до кав'ярні навпроти Мартиного будинку. Марта одразу ж впізнала їх. Дві самовпевнені ходи: пари чоловічих вузьких джинсів і лакованого взуття від Dsquared та яскравої рожевої спідниці на величезних підборах.

– Доброго дня! Щось замовлятимете?

– Так, мені, будь ласка, еспreso. А тобі, Лен?

– А мені капучіно. Пасіб.

– Може хочеш тістечко?

– Ні, Дьонь, дякую. Я ж худію, – відповіла дівчина і зовсім не зашарілася від своєї відвертості.

– Мені ти і так красива, – відповів Денис, ніжно взявши Лену за руку.

The End^{*}

^{*} кін ець

• **Невже-невже-невже**

Шалений дзвенькіт телефону прорізав вранішню тишу. «От дідько, кому там не йметься?» – подумав сонний Андрій і випорсався з-під ковдри. Однією рукою схопив із тумбочки телефон, намагаючись роздивитись, який бовдур дзвонить так рано у суботу. Екран мобільного відобразив білий значок будильника та напис: «Ей, рубанок, добрий ранок!». Андрій тяжко зітхнув і подумки вибачився перед собою за «бовдура».

Спати далі вже понту не було, тому він, все ще тримаючи мобілку в руці, ретельно потягнувся, що аж кілька суглобів озвалися гучним хрустом, і встав з ліжка. Проігнорувавши сірі затоптані капці, Андрій босоніж попрямував до туалету. Світла не було. «Прекраасно», – хлопець ще кілька разів роздратовано клацнув перемикачем і, не маючи іншого вибору, зайшов до темної кімнати. День обіцяв бути чудовим.

Потинявшись півгодини по квартирі, Андрій зрозумів, що світла йому не дочекатися. В животі від голоду почало трохи крутити, а уява хлопця почала все наполегливіше вимальовувати апетитні образи гарячого сніданку: золотиста яєчня з сардельками та хрустким хлібом, а головне – велика кружка кави, чорної та без цукру – такої, що гарантовано забезпечувала необхідну для бізнесу жвавість протягом дня чи, принаймні, протягом його першої половини. Настирливі думки про їжу змусили Андрія облишити блукання квартирою та зайнятися пошуками одягу – може він ще встигне до найближчої кафешки на якийсь «фірмовий» сніданок. Чиста футболка знайшлася в глибині шафи, зіжмакані джинси валялися на кріслі, так само лежала й одна шкарпетка. За дивовижними законами Всесвіту, інша шкарпетка кудись безслідно зникла. Вкотре лаючи цей день, хлопець знову поліз до шафи.

**Невже-невже-
невже**

Вже за кілька хвилин Андрій самотньо крокував вранішніми вулицями. В голові крутилися думки про роботу – конкуренція на ринку стрімко зростала, тому варто було б іноді залишати свою точку і шукати ще якісь місця для продажів. От як ідеально вийшло зустріти Дьоника. Треба рухатися в цьому напрямку, бо тут, здається, можна непогано піднятися, навіть незважаючи на те, що світ скаженів, і намагався в усьому його підставити. «Спочатку цей гад-будильник, потім «Київенерго» чи хто там відповідає за світло, а от зараз іще на додачу кава буде риготною чи цеглина на голову впаде».

Щоб відволіктися від таких думок, Андрій на ходу порився в кишені та витягнув мобілку. Зайшов на свій профіль. Вся новинна стрічка була переповнена повідомленнями про похорон якоїсь дівчини на ім'я Марта. Судячи з усього, вона була зіркою Інтернету чи щось на кшталт цього, адже про таку кількість друзів у мережі, що мала дівчина, можна було лише мріяти. Андрій трохи подумав, лайкнув фотку з траурною позначкою та перейшов до інших новин, які по своїй суті були нічим іншим, як підбіркою мемів із різноманітних закутків Інтернету.

Непомітно для себе він майже дістався до кафешки – залишалося тільки перейти через дорогу, але на перехресті його підступно зупинило червоне світло. Терпіння хлопцеві вистачило ненадовго, він швидко роззирнувся і, коли червоний світлофор показав цифру сім, рушив із місця з думкою: «Ну і що, перебігу, все одно нікого нема».

Чорна беха взялася нізвідки, наче сам Всесвіт викинув її з того потаємного карману, де поодиночі ховаються чоловічі шкарпетки. Ще не до кінця розуміючи загрозу, Андрієве тіло продовжувало рухатись уперед на середину дороги замість того, щоб відстрибнути назад до безпечної ділянки тротуару. Різкий виск гальм, запах паленої гуми, а потім:

– Ти, козел! Диви, куди преш! – усвідомлення того, що відбулося, кинуло Андрія спочатку в холод, а потім в жар. Він так і стояв посеред

**Невже-невже-
невже**

дороги з вираженими від переляку очима і дивився на чорну машину, яку винесло на пішохідну частину. Десь боковим зором він побачив, як світлофор блимнув і загорівся зеленим. – Тобі хто за права платив? Понакупляли собі тачок, а їздити не навчились. А нашо? Краще чесних людей посеред білого дня давить. А ну, іди сюди!

Дверцята автомобілю відчинились з водійського боку:

– Якого біса ти робиш, ідіот?! Тобі що очі повилазили? – Денис ошаліло дивився на того, хто ледь не став винуватцем ДТП.

– Денчик, се ти? – здивувався Андрій, побачивши знайоме обличчя, – Нащо так гнав, коли зелене?

– Яке зелене? Ти бачив, на яке світло дорогу переходиш?

– На правильне світло переходжу.

Дверцята автомобілю рипнули ще раз, і на дорозі з'явилась білява дівчина в яскравій рожевій сукні:

– Так, заспокоїлися оба, – пролунав на здивування гучний та владний Ленчин голос, – Всі цілі?

– Все добре, – трохи вгамувався Денис. Йому все ще кортіло натовкти пику цьому рудому, щоб пам'ятав, як треба дорогу переходити. Але якась надзвичайна втома змусила відступитись. А може, то й був Ленкин голос. Хотілося безтурботно забути деє подалі від таткової фірми й одномоментних вечірок. Він глянув на дівчину – та щось жваво говорила Андрію:

– А зараз ви потиснете один одному руки, і ми спокійно розійдемося, ок? – награно посміхнулася Ленка.

– Слухай, брате, ну, ти вибач, не впізнав. Обоє неправі, – примирливо простягнув уперед руку Андрій. – Ти тіки не ображайся, приходь за своїм айфоном – він вже роботає, як новенький. А я і твоїй малій щось підшукаю, – «Не можна упускати такого клієнта», – думав Андрій.

– Все добре, – потиснув простягнуту руку Денис, – Ми краще підємо. Бувай.

**Невже-невже-
невже**

Він взяв Лену за руку та повів до машини.

– Оце ж бувають ідіоти, – обурювалась дівчина, сідаючи на пасажирське крісло поряд із Денисом, – Капець, куди його несло на червоне? Було ж червоне – я сама бачила! Не хочу навіть думати, що б то ббуло, якби ти не зреагував вчасно. Це ж просто...

– Слухай, хочеш кави? – Денис раптово перервав Ленкин монолог. Та замовкла і, витріщаючись на нього, кілька разів здивовано кліпнула очима. Коли до неї нарешті дійшов зміст сказаних слів, дівчина швидко закивала головою.

– От і добре. – Денис завів машину і, перш ніж їхати, дочекався, поки Андрій перейде дорогу і зникне за дверима якоїсь невиразної забігайлівки. Поруч Ленка притихла і якось дивно поглядала на нього, наче не могла до кінця повірити, що Денис піддався її «чарам» і кудись запросив. Та він і сам не міг зрозуміти, що змусило його змінити свою думку. Може, це був шок від близького «знайомства» Андрія з капотом його бехи, а може, все діло було в ранковому світлі, в якому Лена перестала здаватися йому такою хижою, якою поставала в непевному освітленні клубу.

Лена сиділа, затамувавши подих: «Невже-невже-невже... Може і в моїй житті бути казка. Кому треба ті роли на завтрак? Поки що мені й кави хватить. Ну, може, все ж таки ще попрошу тірамісу...»

The End^{*}

^{*} кін ець

• Про наш проект

Гіпертекст вигадано і змонтовано в Інституті журналістики впродовж 2012/2013 навчального року студентами 5 курсу спеціальності «Видавнича справа та редагування» в рамках дисципліни «Майстер-клас з електронних видань».

Керівник проекту – **Артем Захарченко**.

Макет – **Юліана Виштак**.

Малюнки – **Олеся Спіріна**.

Верстка – **Юліана Виштак, Артем Захарченко**.

Літературне редагування та коректура – **Олександра Горчинська, Вікторія Руденко, Артем Захарченко**.

Історію розповідали:

Елла Баран, Анна Боровик, Дарія Виноградова, Юліана Виштак, Альбіна Волошина, Олександра Горчинська, Артем Захарченко, Світлана Лобанова, Ольга Лук'яненко, Вікторія Руденко, Марія Савоскула, Олеся Спіріна, Дарія Тарасевич, Анна Шматок.

© Вищезазначені учасники проекту: текст, гіпертекст, 2013

© Проект «Електрокнига», 2013